

oktober 2013

Pacifik 2013

Pacifik

1. oktober 2013, torek

Lifuka - Futuna (1. dan)

Jutro je malo bolj vetrovno, kot je bilo napovedano, predvsem pa vleče bolj z juga. Rezultat je znan. Dingiranje na obalo je mokro. Skrbno načrtovana pozicija sidranja je seveda pri tem vetru popolnoma zgrešena. No, hujšega le ni bilo. Tudi dingi priveževa na drugem koncu pomola na precej višjo bitvo, kot včeraj. Ko sva se včeraj popoldne vračala je dingi, lepo privezan, plaval deset metrov od pomola. Bitva, na katero sem ga tako skrbno privezal (sedaj vem, da ob oseki), je bila (ob plimi) pol metra pod vodo. Tolaži me, da nisem bil edini, trije dingaši smo padli na finto. A-ja-ja-jaaaaah! Le kdo je konstruiral pomol z bitvami za oseko in bitvami za plimo. Ok, vsak dan se naučim kaj novega, tokrat sem se to. Na srečo sta se dve dečvi kopali tam zraven in nama čolniček odvezali, tako da mi ni bilo potrebno oblečen v morje.

Uradnike zmotiva na kavici, pa vseeno hitro opraviva s formalnostmi. Ni jih veliko. Pa naprej v Mariners cafe, kjer sva Poljakinji Magdi včeraj obljubila slovensko zastavico. Še (obupno počasen) net obdelava in na banko skočiva paange zamenjat v novozelandce. Če sva se še tako trudila, jih res nisva uspela zapraviti. Ko sva postrgala po vseh žepih, sva lahko kupila okroglih 220 dolarjev.

Ob dvanajstih še svečan spust zastave kraljevine Tonge izpod desnega križa in zapuščava deželo kraljev (alias kraljevino) Tonga. Najbolj mi bo stala v spominu po - kraljih. Logično. Malo pa tudi po onetih. Prav v vsaki gostilni, kjer sva se ustavila je bil en kelner/ica ono. Pri Mariu sta bila/e (ma, bilo!) celo dva/e. Videvala sva jih že tudi prej po Polineziji, vendar v takem številu nikoli. Skoraj toliko jih je kot kraljev. Ok, toliko res ne, a vendar.

Ja, še to mi je padlo v oči, tokrat v povezavi s ta-pravim kraljem. Nasproti njegove razpadajoče rezidence se bohota vila. Daleč največja in najlepša zgradba v Pangaiu. V njej živi župnik. Da se vidi, kje je doma oblast v Polineziji.

Kakorkoli, izpljujeva, klirana sva za Futuno. Veter je ugoden, 5 Bf (skoraj) od zadaj. Jadranje je na začetku še posebej prijetno, ko sva skrita za otočjem Haapai in ni vala. Pa tudi kasneje ni visok in ni moteč. Za kakšno uro sva sicer prepozna, da bi lahko pofotkala eno izmed svetovnih čudes (tako pravijo). Ob mraku namreč jadrava mimo vulkanskega otoka Metis. Otoka, ki včasih je in ga včasih tudi kar ni. Danes je. Vrh podvodnega vulkana je to in kadar ta bruha, nabruha nekaj lave in ustvari otok. Potem nekaj let počiva in erozija kmalu naredi svoje. Adijo, otok. Pa se vulkan spet razjezi in otok spet je. In tako naprej in tako dalje...

mobitel tudi na tem koncu sveta nepogrešljiv

Tongaši so več oblečeni: poleg krila imajo vedno še pletenje okoli pasu

nekateri celo skvačkajo ogromen prt in pokrijejo grob

Tongaški bankovci so vsi s kraljem

sidrišče pri Lifuko

hiše so vse ograjene oz. imajo živo mejo

otok sredi morja: sedaj ga vidiš, mogoče ga jutri ne bo več?

2. oktober 2013, sredo

Lifuka - Futuna (2. dan)

Veter se (še) drži napovedi. Lepo z juga nama vleče že drugi dan. Skoraj čista krma je in plovba je v lepem in jasnem vremenu pri konstantnih 5 Bf prijetna. Če bo tako tudi v naprej, bom moral jutri ponoči bremzati, da ne prideva prehitro. Ma, ne bom se še sekiral na zalogo, raje posedava v kokpitu, pljučkava in klepetava.

Tonga je bila pozitivno presenečenje, se strinjava oba. Otočje Vavau je s svojimi lepimi, s tropskim gozdom poraslimi otoki in peščenimi plažami nekaj posebnega predvsem zaradi neskončnih zalivov, otočkov in koralnih grebenov. Idealno področje za enotedensko jadranje, vse razdalje so majhne, na dan se premotorira (jader se sploh ne spleča dvigovat) največ pet ali šest milj in že se nahajaš v drugem zalivu ali ob drugem otoku. Vse to poteka kot na jezeru mirni vodi, področje je z vseh strani zaščiteno pred valovi in vetrom.

Samo dan plovbe južno je otočje Haapai, skupek nizkih koralnih otokov z množico sidrišč, neprimerno bolje zaščiteneh pred pasatnimi vetrovi, kot so (kjer sploh so) sidrišča na klasičnih atolih. Le, kadar se veter obrne na zahodnik (kar je

redko), je potrebno izpluti in se skriti na Vavau. Štirinajstdnevno križarjenje s čartersko barko, ki bi vključevalo Vavau in Haapai bi bilo lahko eno lepših počitniških doživetij. Česa podobnega na Pacifiku še nisem srečal. Nekaj podobnega, vendar v precej manjšem obsegu, nudijo Grenadini in BVI na Karibih. V Mediteranu pa Jonsko morje in konec koncev nam najbližja Dalmacija.

Če je na Vavau (verjetno predvsem zato, ker leži na kokosovi transversali) neprijetna gužva, je na Haapai spet tako, kot si lahko le želimo. Razen pred glavno vasico, kjer nas je bilo med dva in šest bark, so vsa ostala sidrišča deviška. Dveh bark na kupu ni bilo videti nikjer. Ja, in še to. O mirnosti morja zgovorno pove tudi podatek, da sem videl kar nekaj motornjač, ki jih sicer na Pacifiku sploh ni. Z razlogom! Vetra in vala, kot je doma tukaj, motorne jahte ravno ne prenašajo najbolje. Pa tudi razdalje so neprimerne za njih.

3. oktober 2013, četrtek

Lifuka - Futuna (3. dan)

Dan je dnevu podoben. 5 Bf krme tudi danes. Ponoči bom pokrajšal, da ne prideva prezgodaj. Jutri veter počasi ugasne in cel naslednji teden so napovedane bonace. A-ja-ja-jaaaaah! Kako bova pa midva na Fiji prišla?

Ne bom se sekiral danes, je še čas za to. Raje pojem chili con carne. No, to je Vesnino poimenovanje hrane, meni zgleda bolj kot chili sin carne. Vendar, hrana je topla in sveža. Kot vedno, se tudi sedaj drživa pravila: vsaj en dnevni obrok mora biti topel. Pri plovbi, kot jo imava, se ni za bati, da se izneveriva. Te dni so vsaj trije obroki dnevno pripravljeni na štedilniku.

Malo si prebereva različne vire o Futuni. Hmmm... Upam, da se nisva nasrjala. Dva majhna hotela sta in skoraj izključno sta namenjena poslovnežem (beri uradnikom). Le sem ter tja semkaj zaide kak turist. Z barko skoraj nihče. Javnega prevoza ni, avtoštop je najbolj običajno prevozno sredstvo. Ampak. Zato pa na otoku vlada prava pristna polinezijska atmosfera, ki je misionarji niso uspeli uničiti. Tako piše. Pustimo se presenetiti.

Wallis in Futuna

Pacifik 2013

Wallis in Futuna

4. oktober 2013, petek

Futuna

Jutro ne prinese sonca, ampak dež. Sidrava se v slabem zalivu, val se vali bočno in Mala poplesava, kot na odprtem. Spet sva v francosko govoreči deželi in počutim se kot na Markizinem otočju. Tudi tam so bila slaba sidrišča. Pozajtrkujeva in nato izpolniva formularje za Fiji. 18 strani, by the book, vendar so mi prijatelji povedali, da jih nekaj ni potrebno poslati vnaprej in pristaneva skupaj na le 10 straneh, ki jih je potrebno skenirati in poslati na tri različne elektronske naslove. Več ali manj enake podatke spet potrebujejo različne službe. Zakaj že?

Pa v dingi in na pomol. Račun brez krčmarja. Nikjer ne gre, edina možnost je zarjavela štiri ali pet metrov visoka lestev, ki na vrhu nima oprijemala. Če tu lezemo gor in še posebej dol, bova čisto uničila oblačila z rjo. Plan B, beach landing. Jasno kot beli dan, med nevihto. Potem malo iščeva žandarko in carinico, pa ju (z vmesnim vedrenjem) tudi najdeva. Vendar. Vrstni red ni pravi. Najprej carina in potem žandarji. Ah, ja. No, pa se naju teta žandarka usmili in bo v redu, če se ji pokaževa le, ko greva. Torej, v državo ni problem priti, ven pa težko uiti. Kje in kdaj je že bilo tako? Depoziti-in-to? Pri carini dobiva tudi clearance za Fiji že kar ob prihodu. Torej lahko greva, če se nama zazdi, le štempljev v potnih listih ne bova imela.

Vendar. Najprej morava poslati papirje na Fiji. Na pošto torej. Iz Francoske Polinezije veva, da je tam vedno delujoči internet. Tam morda je, tukaj pa ne. Prav čukasto naju gledajo, kaj jih sprašujeva. No, pa teta poštarica salomonsko reši težavo. Posadi me za njen računalnik in lahko se emajliram. Lepa gesta! Polinezijska, čeprav je gospa bela in je doma iz Bretonije se je le nalezla domorodskih običajev in se ne dela francozinje.

Ura je deset, ko se usedeva v edini hotel in kot edina pijeva pivce. In klepetava. Pa ne med sabo. In niti ne z domačini. Klepetava z mojim poliglotnim telefonom. Vsi klepetamo z njim. Kelnerca tudi. Ona piše po francosko, jaz po angleško ali slovensko, telefon pa vse to razume in prevede. Je pameten, a! No, kmalu Polinezijska dobi tehnično pomoč. Pride njen fant, resetira modem in kar naenkrat imamo wifi. Omreženi smo in računalnik v trenutku zamenja telefon. Ta je šele pameten. Temu napišeš v enem jeziku, v drugem pa kar sam pove! S to neskončno tehnologijo potem nekako le uspemo

punci dopovedati, da bi radi rentali avto. In nas napoti v - lepotilni salon. Tam da posojajo avtomobile, pove. Hmmm... no, bomo preverili, sedaj je pa čas za kosilo. Ni bilo bog ve kaj (razen cene, ta je bila pariška), tudi se ni dalo izbirati. V kuhinji pogledajo v hladilnik in povedo, kaj bomo jedli. Tudi prav. Se pa da naročiti meni za naslednji dan, še vtikajo v našo mašino. To ne bova storila, bova pa na netu, dokler dela baterija.

V lepotilni salon po avto, torej. Nisem bil optimist, pa sem se zmotil. Jasno, da jih imajo in niti hudo dragi niso. Za jutri zjutraj se zmenimo. Še na kavo naju povabijo zvečer. Morda. Če ne bo deževalo. Zavijeva tudi v market poleg njih. Po kruh. Velika, lepo urejena in dobro založena trgovina. Kakšna razlika med Wallisom in Futuno ter ostalimi otoki od Tahitija dalje. In kaj je še posebej lepo v tej trgovini? Bagetke...

Nimajo pa magnetkov. Suvenirdžinjc tukaj ni, otočani so se zavestno odločili, da ne bodo gojili (low value) turizma. Zato zavijeva v karkoli je podobno čemurkoli, le da ni cerkev. V Comfort du fale prodajajo pohištvo in ostalo stanovanjsko kramo. Se vidi iz naziva. Če veš, (a) da tukaj živijo Samojsci (to je še tretja država, kamor so jih razkosale imperialistične velesile stoletje nazaj) in če veš, (b) da fale pomeni v samojščini hiša, je naziv takoj razumljiv. Tudi brez znanja francoščine. Magnetka nimajo, imajo pa pareu, ruto za okoli bokov in nog. 30 evrčkov. Vendar. Za nas je zastonj. Darilo. Darilo, ker smo prišli na Futuno. Težko verjameva svojim ušesom in za vsak slučaj skupaj s prodajalko preveriva na google translate. Ja, prav sva razumela. Fotka za spomin in izmenjava email naslovov, pa greva dalje. Še en supermarket je ob poti. O-la-la! Temu bi pa še Tahitijski Carrefour zavidal. In to na otoku z vsega štiri tisoč prebivalci. Spet se naslajava nad evropsko hrano. Je pa zasoljeno drago. Nekaj malega kupiva (še največja je zeljnata glava), vtakneva v vrečkico in trgovcem pustiva 60 evrčkov. Hja, kar malo sem se odvadil pariških cen.

Ves dan uliva s presledki. Tudi tokrat. Edina cesta je takoj pod vodo in do gležnjev brodimo. Midva v japankah, domačini si jih snamejo in jih nosijo v rokah. Da jih ne zmočijo. Najbrž. Nekako se le prebijeva do ene izmed cerkev. Ogromna in kičasto načičkana je. Kot iz Disneylanda. Tega si nisem izmislil sam, tako piše v Lonely Planetu - in če piše, potem že mora biti res. Zanimiva, ne lepa. Je pa zato izredno lepo polinezijsko petje, ravno je maša. Vendar ne vztrajava dolgo, dežja se bojiva. Dva komada poslušava in odracava. Pa bi lahko še malo posedela zunaj in poslušala. Itak naju je opralo do kože. Tik pred ciljem, logično. Na dingiju, ko se nisva mogla braniti...

napis na pošterskem kamionu

Iva iz Futune mi je podarila pareo

dež, dež ves čas ... in brodiš po cestah

cerkev Sausau, v disney stilu

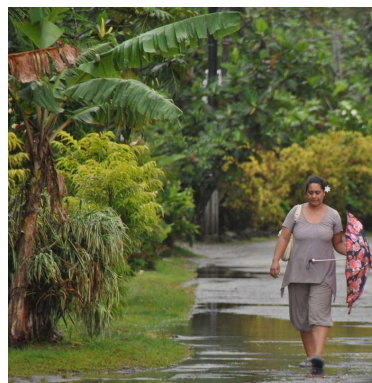
trije načičkani stolpiči, cerkev ogromna, vendar jo renovirajo znotraj

notranjost skromna, po polinezijsko; ravno mašo so imeli in kar polna cerkev za sredi tedna zvečer

Mercator vrečka vsepovsod ... ni kaj, praktična je za v nahrbtnik in vzdržljiva

tukaj spet nosijo tiare v laseh in venčke okoli vratu

5. oktober 2013, sobota

Futuna

Celo noč uliva kot za stavo. Tuhtava, naj greva ali ne in končno se le odločiva. Nase potegneva palerini, se skobacava v dingija in na obalo. Tam slečeva palerini, ki jih danes potem nisva več potrebovala. Ah, ja, potrpljenje. Če bi počakala le še dve minuti, bi zmagala brez dežja. Je pa tole tukaj tako: dež pride in odide tako rekoč v trenutku.

Avto naju čaka. In to ne depilated Suzuki for 9000 CFP, kot piše v vodiču, ampak povsem normalen 4WD terenec s petimi sedeži in kesonom. Za 40 evrov. Morda je taka cena zato, ker je avto brez registrskih tablic in verjetno ni registriran. Kaj pa vem in me konec koncev niti ne briga. Skoraj vsi avtomobili na Futuni so terenci. Čemu to rabijo, vedo le sami. Naš je dizlaš in po dolgem času končno dizlaš s spodobnim motorjem. Tukaj, ko imava za prevoziti le 32 km v celem dnevu in se trudim voziti kolikor se le da počasi. Ko me kdo dohiti, lepo žmigavec in na rob ceste. Počakam pol minute, da avto odrzbi z vsaj 30 km/h mimo in potem midva spet s svojimi 10 km/h dalje. Tudi s to hitrostjo obvoziva otok v treh urah, midva imava pa avto za cel dan! Zato ga obvoziva dvakrat, da bo bolj držalo. Po južni strani do konca ceste in nazaj, ter po severni strani do konca ceste in nazaj sva le uspela naklepati 75 km.

Otok je lep. Tropski deževni gozd (škoda, da je to povezano z dežjem, hic!) pokriva cel otok, vmes ga prekinejo rečice, ki so danes zaradi nočnega dežja polne vode. Tudi slapovi so pogosti. Enega sva gledala že z barke. Takega, sto metrskega. Vasice, ki se vrstijo ena za drugo, ponudijo samojsko kulturo s hišami (fale) za dnevno bivanje in druženje, ki so brez sten. Zanimivo, nekatere polinezijske dežele to poznajo, nekatere ne. Nekaj malega na Havajih, veliko v Kiribatiju, nič v Francoski Polineziji, Cookovih otokih in Niueju. Pa spet ogromno na vseh Samoa in nič na Tongi. Tukaj jih je kar nekaj, ki so krite s palmovimi listi. Lepo. Tudi sicer se vidi, da je življenjski standard prebivalcev precej višji, kot na sosednjih otokih. So pa prebivalci spet tako prijazni, kot so bili na Avstralii in na Niueju. Z vsemi, ki jih srečujemo na cesti, se pozdravljamo.

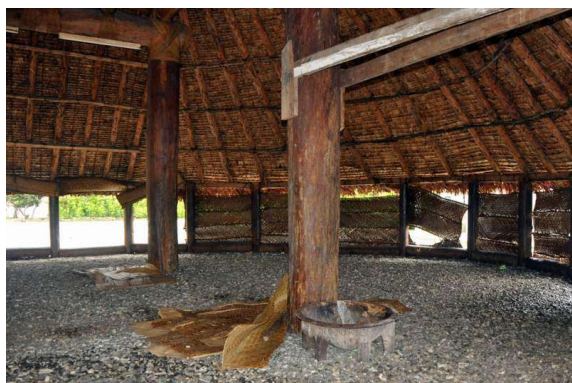
Vmes pa cerkve. Ono, Disneylandsko, sva si ogledala včeraj, danes pridejo na vrsto druge in predvsem najsvetejša polinezijska, kjer hranijo relikvije Petela Saneleta, mojstra, ki je Polinezijce spreobrnil. Objekt sicer vidno propada, je pa še vedno impozanten in lahko sprejeme stotine vernikov. Morda celo tisoč, če se malo stisnejo. Hmmm... Cerkev je locirana v vasici z nekaj deset prebivalci na najbolj odročnem delu otoka. Tukaj je zadnja vas, kamor pelje (makadamska) cesta. Potem sva se morala obrniti in peljati okoli celega otoka, da sva prišla kilometer naprej. Ampak, glavno, da imajo ogromno cerkev. Niso pa vse cerkve stare, še vedno jih vestno gradijo. Eno vidiva v še bolj začetni fazi izgradnje in bo zgrajena

morda v letu ali dveh, druga je še vsa okrancjana in nosi letnico 2012. Cerkev so ves njihov svet, vse njihovo dogajanje se vrti okoli njih in predvsem v njih. Logično, da je potem veliko cerkva.

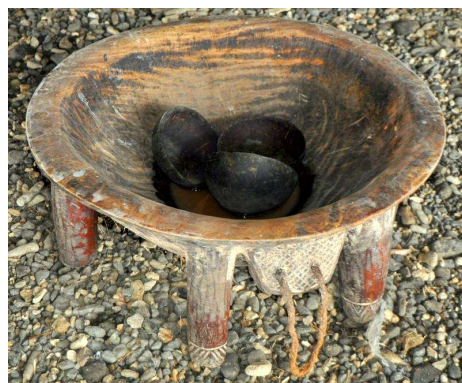
Ko skušava najti še kaj drugega kot le cerkev, se močno zaplete. Letališče sicer najdeva brez težav, celo let pričakujejo in v predverju je kar nekaj potnikov. Tudi suvenirdžinjska je odprta in prodajalki sta celo dve. Vendar. Ležita na tleh in počivata. Sicer pa, kaj bi drugega. Vse kar imata za prodati so pahljače. Letališče, manjše od tistega v Lescah, sva torej našla. Potem naju je lovska sreča začela zapuščati. Hotel, ki ga na vse pretege hvali popotniški vodič trikrat (!) zgrešiva, ko ga iščeva in veva, kje naj bi bil in da leži ob cesti. Šele, ko drugič vprašava, ga najdeva v četrtem poskusu. Povsem brez oznak je in navzven niti malo ne spominja na hotel z restavracijo. Dodatno je ta hotel tudi brez osebja. Vse je odprto, vse je urejeno, vendar nikjer nikogar. Pobarava sosede in ti jih kličejo na več telefonskih števil. Brez odziva. Hotel? Restavracija? Prav trudijo se ne, da bi pridobili goste, pa četudi le za kosilo in pijačko. Tudi snack pizzeria malo dalje, kjer napis še stoji, že davno ni sprejel gostov. Sploh so tile na tem koncu malo čudni mojstri. Čolne imajo lepo privezane na mooringe - na suhem. In taki naj bi se ukvarjali s hoteljirstvom?

Sigurna varianta, torej: greva na kosilo v hotel, kjer sva jedla že včeraj. Sigurna in edina varianta, točneje. Tako misliva, dokler še živiva v blaženi nevednosti. A kmalu se srečava s kruto realnostjo. Ni niti sigurna, niti edina varianta. Sploh ni varianta. Tudi tukaj danes ni nikogar živega. A-ja-ja-jaaaah! Pa tako sem računal, da bom lahko nekaj uploadal. Oddava torej avto in se vrneva, usedeva za mizo, dava nanjo računalnik in začneva delat. Nekaj ur imava lepo net in nekaj ur ni nikogar. Vmes pride kelneričin fant, nama nekako zrihta dva piva in odide. Pred mrakom odideva tudi midva. Vendar zapletov še ni konec. En cel mali projekt je bil plačati zapitek. Konča se tako, da bova jutri prišla še enkrat. Ah, ja.

Še tri bagetke, tri majhne zrezke in en korenček kupiva za 13 evrčkov. Kaj pa je 13 evrčkov za korenček in žemljico. Pih! Če dava za pivo 6 evrov brez kančka slabe vesti, bova pa pri korenju šparala? Nikakor! Korenček v torbo in via barka. Edina oštarija, ki naju je bila danes voljna nahraniti se imenuje Pr' Vesni.

notranjost fale kjer zvečer pijejo kavo

pa še od blizu posoda; pije se pa s kokosovimi lupinami; sama sem to že pila na raratongi, okus zanič, si pa malce mlahav po tej pijači

najin rentič danes

registerske tablice teh otokov; W je Wallis, F je Futuna

spet ena cerkev

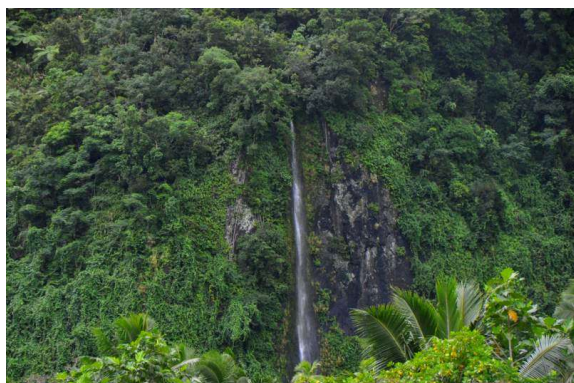
notranjost polna barvnih steklov

letališče manjše od Lesce; sicer pa, kakšno pa naj bi bilo za 4000 prebivalcev?

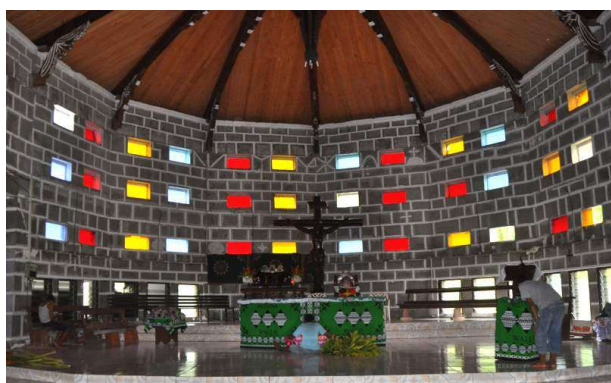
čolni privezani na mooringe

zaradi dežja je nastalo mnogo slapov

oh in sploh cerkev St Petelo Sanele

in pa še notranjost te cerkve

..in na tej strani se cesta konča ... pa je treba naokrog, da prideš spet na isti konec

6. oktober 2013, nedelja

Futuna

Zjutraj se odpraviva po štemplje do žandarjev. Ampak. Ravno, ko hočeva oddingirati, se ulije. In potem uliva. Včerajšnja šola naju je toliko le izučila, da se spleča počakat. In se je splečalo. Ne hodiiva pod tušem, ampak pod zmernim dežjem. Spotoma odneseva smeti in ne kupiva bagetk. Danes pa ne, danes je nedelja. Bagetke bodo spet jutri. Ampak. Jutri pa nas ne bo... So pa zato vse trgovine odprte, celo teta carinarka je bila v pisarni, da o žandarjih sploh ne izgubljam besed. Pravzaprav se ne vidi nobene razlike med delovnikom in nedeljo. Tudi kopajo se ljudje in ribe lovijo. Kako drugače, kot na Tongi.

Dvakrat greva mimo cerkve in obakrat je zaprta. V nedeljo. Hmmm... mogoče pa to sploh ni cerkev, čeprav zgleda tako? Celo noč je na vrhu turnja utripalo in sva ga gledala in se čudila. Mogoče pa le ni cerkev, ampak je to svetilnik. Tako je, svetilnik mora biti. Vrata so v nedeljo zaprta, svetilničar je šel skoraj sigurno k maši. Vendar. Zgleda pa res čisto tako kot cerkev. Kaj pa vem... svetilnik z Marijo na vrhu turnja? Nak. Cerkev mora biti. Verjetno kakšna pomorska sekta. Torej ima tukaj cerkev vpliv tudi na pomorsko varnost. Če hoče ponoči vpluti ladja konkurenčne sekte, svetilnik enostavno ugasnejo, pa je. Če so božji, jih bo že bog vodil skozi reef, če pa niso, pa naj se kar razbijejo. Test, kot pri inkviziciji.

Potem pa v hotel na net, da pogledamo še pošto in naložimo nekaj na strežnik. Močno sem že žejen, vlaga in vročina je neznosna. Že na vratih se derem en-bir-si-vu-ple! Vendar, net danes ne dela. Mojster hoteljir se eno uro trudi in nič ne poštima. Jaz med čakanjem spijem kar nekaj piv in ko sem pri petem, net (glej ga no glej, čudo) začne delati, takoj, ko Vesna vtipka pravo geslo. Tisto od včeraj. Ah, ja. Občutek imam, da je oštir namenoma zavlačeval in razlagal, da je geslo drugačno, da je lahko prodal več piva. Kreten! Saj bi jih spil ravno toliko, bil sem res neskončno žejen.

Kakorkoli, ob dveh med dežjem (logično) izplujeva. Idealna kombinacija: udari olujne bonace iz svih smerova in dež. Motorček prede svojo pesem na nizkih obratih in po mirnem morju pluje naša mala barčica svojemu naslednjemu cilju naproti. Savusavu, prihajamo. Električke je v izobilju, filmov tudi. Le kako bomo spali, ne vem. Morje ima skoraj 30 stopinj, vlaga je tudi skoraj voda in še, če je vetrovno je v zadnji kabini vroče, ko pa dela motor in je voda v bojlerju dobro segreta, je neznosno. Bomo pa filme gledali, če ne bomo mogli spati...

Pointe des Pyramides - lavine skale

skozi nekatere si je morje naredilo luknje

ptič tekač vedno dirka čez cesto in ga je bilo težko ujeti v objektiv

navkljub francoski žandarmeriji, se tukaj vsi vozijo v kasonu: v soncu in dežju

St Petelo od zunaj in znotraj

ohranilo se je veliko starih hiš s palmino streho v katerih tudi živijo

ceste izredno slabe,večinoma kar makedam; vsi vrhovi v gostih oblakih vse povedo

zaradi tako močne vlage prične vse plesniti:od hiš,tkanin,pa tudi lončkov za rože

na reefu nabira veliko žensk polže, školjke - vsaj tako je videti od daleč

čez dan so večinoma vsi v falah

Pacifik 2013

Pacifik

7. oktober 2013, ponedeljek

Futuna - Vanua Levu

Samo, da sva izplula, je dež ponehal in pokazalo se je sonce. Suha in zvezdnata je bila tudi cela noč. Motor ropota, s petimi vozli počasi plujeva proti Fijiju. Zjutraj se za nekaj ur naredi malo vetra, tako da dvignem genovo, motor pustim. Rezultat je malo hitrejša plovba, bistvene razlike pa tudi ni. Da bi obesil samo jadra, je vetra premalo celo za Malo. 2-3 Bf krmlnih vetrov pomeni nekaj vozlov navideznega vetra in to je res premalo.

Opoldne vplujeva v Fijijske teritorialne vode in med reefe. In v nalive. Vrli Navionics nima podrobne karte za prehod med otokoma Vanua Levu in Taveuni (Rabi Passage). Nekaj časa je vse lepo in prav, na primerni povečavi pa zadeva izgine. Ah, ja. Edina zoprna stvar na celi poti, preliv širok nekaj sto metrov med koralnimi grebeni. Okoli polnoči bova plula skozi.

Radar v tem primeru ne pomaga, ker sta otoka precej narazen in nista problematična, težavo povzročajo podvodni grebeni. Saj, če so karte točne, ni panike. Kaj pa če niso ali če so premaknjene napram WGS84? Zalaufam backup na računalniku. Dva vira. Upam, da nista oba skopirana iz istega izvora. Ko to zmagamo, gremo lahko pa spat. Od tukaj dalje pa do Savusavu je vse čisto. Razen ribičev?

Fiji pred nama

Pacifik 2013

Fiji

8. oktober 2013, torek

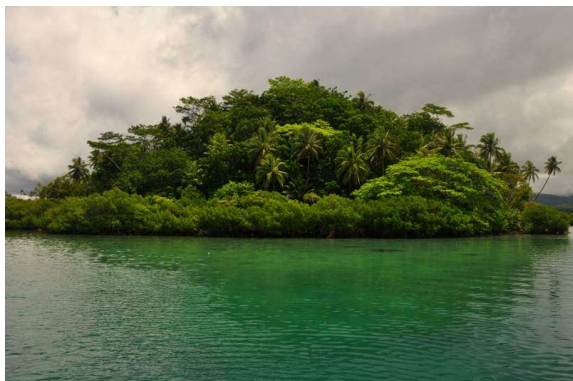
Savusavu

Rabi passage smo zmogli, karte so bile točne. V popolni bonaci plujemo skozi. Nasprotnega toka je več kot 4 vozle in ko je bil najmočnejši, smo imeli SOG pod enim vozlom. Prav smešno je, kako Malo vrtinci v popolni temi vrtijo in za trenutek, ko avtopilot skuša popraviti smer in barko spraviti nazaj na track, plujemo proti osvetljeni vasici na obali. No, vseeno neprimerno bolje to, kot pa stoječi valovi, ki se naredijo v vetru. Še celo tukaj sem jih videl na radarju na delu, kjer je plitvina. Globina v prelivu je generalno sicer preko 200 metrov, na enem delu pa pade pod 20 in tam je bil kažin.

Kakorkoli, ob desetih sva privezana na bojo v Copra Shed marini. Čas za uradnike. Prihajajo vsak zase, fura jih marinero. Vsak zase tudi pojedjo nekaj malega snacka in popijejo nekaj malega pijače. Marinero vsakič. Strah in trepet kruzerjev, Fiji entrance procedure, mine v prijetnem vzdušju in brez kakršne koli težave. Le traja in traja, da se vsi vrli možje postave prifijakajo. Fiji time. Tri ure. Zadnji je bil biosecurityst, ko sva se ravno spravljala h kosilu. Ve se, kaj so bile njegove prve besede: o kako lepo diši. In ve se tudi, da je za nagrado od kuharice dobil kosilo. Marinero tudi.

Nismo še končali, ko sta Doug in Carla pri nas in, brez pardona, obvezno morava v marinski kafič na pivo. Jaz prej še skočim v trgovino in kupim nekaj denarja. Spet imajo ANZ in spet vse lepo špila. Lokalnih bank niti ne preizkušam več. Še do Vodafona po internet. 3G internet dela neverjetno dobro. Preko 5 Mbps uplinka nisem videl niti na Havajih. In cena je tudi sindikalna. Za 4 GB prenosa podatkov me oberejo za celih 18 evrov.

Končno na klepet. Od Havajev naprej se lovimo z Dougom in Carlo in končno so se nam poti srečale. Začnemo z najbolj pomembnimi stvarmi, uvodom v pivoznanstvo Fijija. S to temo tudi nadaljujemo in končamo. Pravzaprav prekinemo, končamo na Mali s taisto temo, občasno prekinjeno s temo o roštiljezanstvu. Srečamo tudi Zaka, na sosednji boji je parkiran. O, iz Slovenije ste, tako kot moja prijateljica Jasna Tutta. Jasno, da Jasno pozna tudi midva. Selo, ampak res selo, je tale naša krogla v vesolju.

po dolgem času spet mangrove

pogled na mestece SavuSavu z boje

po petih mesecih sva s Carlo končno spili pivo

registrska tablica Fiji

9. oktober 2013, sredo

Savusavu

Zjutraj takoj po opravkih. To je po planu. Pa se malo zavleče delo in potem motorček - ne vžge. Le kako ve, da sem včeraj preveril in se tukaj ne da kupiti novega? Le kako za vrga me je pogruntal? Pa spet razstavim in trimam in sestavljam in ... in po skoraj dveh urah vžge. Ah, ja...

Akcija! Potrebno je do uradnikov nesti dajatve, pa plin nafilat in še kaj. Vesna dela nekaj, jaz drugo, ekspeditivna sva. Spotoma se zmenim za privez z vodo in elektriko (5 evrov dražje kot boja in celo prostor imajo - kdo bi razumel tako ekonomijo?). Zrihtali mi bodo tudi cruising permit. Vesna tudi uredi, kar je za urediti, pogojno se zmeni tudi za rentiča. Vse gre, kot po maslu, izgubljeni čas je skoraj že nadomeščen. Ko...

Ko se ulije. Pod prvo streho s pivom se zatečeva. Še Zak se nama pridruži in skupaj pljukamo in snackamo. Zunaj pa uliva. Pa je malo pavze, pa imamo polne flaše. Pa imamo flaše prazne, pa uliva. Pa spet dobimo novo rundo in je spet pavza v naliveu. In tako dalje in tako naprej. Ok, saj od Zaka dobim veliko dobrih informacij, čas ni povsem izgubljen, rentiča pa definitivno danes ne bomo več jemali.

Popoldan je že, ko se (spet v protifazi z dežjem) oddingirava na Malo in potem priveževa. Do kože sva mokra. Sam, ki sem ga dopoldan novačil za pucanje barke, je takoj tu. Pa se pogajamo in pogajamo in nekako spogodimo. Fant bo ogromno zaslužil, mene bo pa vse skupaj stalo kot večerja v marinski restavraciji. V redu, le upam, da bo tudi delo v redu. Vsi, s katerimi sem govoril so Sama pohvalili. Sledi delo. Dokler sva še sama in sedaj, ko imava net in elektriko v neomejenih količinah je to lažje izvesti. Je pa tudi res, da so tudi sedaj motilni elementi. Škvadra okoli nas ima cel dan čas za klepetanje. Popoldan bi morala biti na rojstnem dnevu, pa sva se naredila francoze.

Sva pa naletela na težavo. Težavi se reče Indijci. Saj samo zato, ker so Indijci sploh niso moteči. Nasprotno, punce so (skozi moje oči) kar popestritev okolja. Po dolgem času namreč namesto polinezijskih (ali bledolično anglosaških) butar srečujem drobna in čedna dekleta. Imajo pa eno težavo v bučah. Krave so svete, kraljev se pa bojijo. In kaj naj potem mi jemo? Ptiče in smrdljive novozelandske ovce? Ah, ja... Vsa trgovina je v indijskih rokah in v svoji trgovini pač prodajajo tisto, kar sami jejo. Karija kolikor hočeš! Groza! Še kolcalo se mi bo po Kitajcih...

Večerja v lokalni oštariji. Za 4 evre je all u can eat, fiji style. Odlična morska hrana, precej sva repetejala. Tudi pivo je po

ugodni ceni, 2 evra za 750 ml. Lokacija ob morju v marinski restavraciji konkurenčne marine tudi ni čisto mimo, bi djal. Če bo tako tudi v naprej, bomo na Mali po najnovejšem kapitanovem ukazu striktno varčevali s plinom.

kot, da sva nekje na jezeru; menda pa zna tukaj potegniti tudi 50 vozlov

10. oktober 2013, četrtek

Savusavu

Sam pride, spuca propeler in trup in odide. Ko odide, je precej bogatejši človek. In potem se začne. Ulivanje. Če je bilo jutro idealno lepo, celo kičasto, je popoldne spet kažin. Midva najprej delava, potem pucava. Imava vodo in elektriko in zaenkrat še mir in je to idealno za pucera. Barka je močno zašpehana po mesecih plovbe brez možnosti temeljitega čiščenja. Sicer je pa danes Fiji day in je precej stvari zaprtih.

Popoldan pridejo David, Katja in Lucija. Strašni plani, kam bomo šli, se prilagodijo situaciji. Midva sva nekako pritekla do marinskega kafiča in restavracije, njih je taksist dostavil do strehe. Za kam dalje nam v tem vremeni ni. Jemo malo. Naročimo sicer veliko, tudi cena je velika, le izumetničen izgled hrane na krožniku takoj izda, da jo je bolj malo. Zato pa pijemo veliko. Tako, kot se za marinsko birtijo spodobi, plačamo za tri Samove neverjetno odlične celodnevne plače. Povedati si imamo veliko, čeprav smo ves čas, od Grenade dalje, ko smo se spoznali, na mailih.

In na koncu pride najlepše. Kot se državni praznik številka ena spodobi, je na sporedu vrhunski športni dogodek. Po večerji je torej na sporedu 1st Traditional Savusavu Tarock Tournament 2013. Karte so sicer na začetku malo zlepljene, kasneje pa stečejo, kot se šika. Danes je bil uvodni dan, uradni trening, jutri se začne zares. Športni dogodek leta na Fijiju je tako čvrsto povezan s fijijsko tradicijo, da je vse v stilu. Udeleženci se obnašajo skrajno tradicionalno. Pijejo le tipično fijijsko pijačo. Ne, ni kava, Fiji bitter, Fiji gold ali Fiji premium je.

po letu in 9 mesecih spet skupaj na kavi s Katjo

11. oktober 2013, petek

Savusavu

Zjutraj še malo puceraja in dela, potem pa na kavico. Mariborčani pridejo v šoping ladje. In si jo gremo družno ogledat. Trimaran, skoraj širši, kot daljši. No, vsekakor ogromen. Relativno dobro ohranjen, a tudi dobro cenjen. David ni videti najbolj zagret.

Potem pa v šoping avta in hrane in pijačke in ... in počasi se odpeljemo k njim. Nocoj imamo BBQ na kopnem. Še prej pa na kopanje v resort. In kot vedno, se plan spremeni. Po tem, ko smo rabili preveč časa, da smo s se 4WD malčkom nekako le prebili do njihove ogromne haciende, ki je le pet minut oddaljena od morja (tako piše v prospektu), se odločimo da je bazen pred hišo tudi čisto ok. Tale podatek o oddaljenosti od morja nas malo bega. Premišljujemo in gledamo (razgled je res čudovit!) in na koncu se vsi strinjamo, da je do morja res samo pet minut, morda celo manj. Po vertikali.

Da nekaj ni ravno v stilu Avstralsko-novozelandskega imperializma, ki je v teh krajih izrazito prevladujoč, pove že prvi pogled v kuhinjo. Hladilnik je iz Gorenja. Lastnika naselja planinskih vil (naš prosti prevod angleških besed beach villas iz prospekta) sta Nemec in Ukrajinka. Pred Fijijem sta živela v Crikvenici in niti en, niti drugi ne znata partnerjevega jezika. Med seboj se pogovarjata po hrvaško. Na Fijiju. In z gosti iz Juge tudi, jasno. Selo!

Po BBQ večeru, kjer je bila največja umetnost pečenja ohranjanje prižganega oglja s konstantnim mlatenjem kartona nad ognjiščem, sledi prvi tekmovalni dan na svetovno znanem Savusavu Tarock Tournamentu. O rezultatih raje ne bi...

v hiši, ki sta jo najela Katja in David je bil Gorenjev hladilnik... lastnika hiše sta Nemec in Ukrajinka ..

BBQ namenjen sicer instalaciji na barke se da prilagoditi tudi za na prostem

hiša je na vrhu hriba, težko je priti do nje, a okolica je lepo urejena

hiša s pogledom na morje... a do morja jeuf ...

12. oktober 2013, sobota

Savusavu

Takoj zjutraj z Vesno zajahava Jimmyja in via naokoli po otoku. Res je rent-a-wreck tole Suzukijevo skropucalo. Motor je tako švoh, da ne-enkrat vključim reduktor, volan trese, da ne vem ali mi roke preživijo in da o podvozju raje sploh nič ne rečem. Na popolnoma ravni cesti uspe razviti silovitih 80 km/h. No, roko na srce, glede na stanje cest na Fijiju je po 130.000 km v resnici odlično ohranjen. Nekatere ceste so sicer asfaltirane (z udarnimi jamami), nekatere makadamske, kjer se celo da voziti, so pa tudi take, kjer brez 4WD in reduktorja ni šans, da se pelje s čimer koli, kar je malo manj robustno od traktorja. In če jaz, prepričan nasprotnik (mestnih) terencev tako mislim, mora biti resnica verjetno še hujša.

Kakorkoli, ob osmih sva že pri prvi zadevi, ki si jo bi rada ogledala. Slap. Ob cesti je. Bajе. Pit stop ne bo škodil avtočku, kjer konstantno gorita lučki check abs in check engine. Pa zadeva ni tako enostavna, kot zglеda na prvo žogo. Da slap najdeva, pobereva melanezijska štoparja, ki naju vodita doli-gori-naokoli po cestah, na katere sama niti pomislila ne bi. Pa pridemo do vasi in midva sva napotena do poglavarja po dovoljenje. Ampak. Poglavar je na tržnem dnevu, sobota je. Namestnica naju sprejme, v vasi zavladа panika, na plahte se zlagajo silne količine bižuterije. A-ja-ja-jaaaaah! Čeprav bi midva gledala slap, si morava najprej ogledat vas in njeno največjo znamenitost, cerkev. In potem klepetati z vaščani. Fiji time. Na najino neskončno srečo zaradi odsotnosti poglavarja sevusevu odpade in prihranjena nama je vsaj ura časa. In pitje kave, jasno. Na vrsti je slap. Lepo urejena pot nas vodi slabih deset minut med polji in sadovnjaki skozi tropsko okolico. Lepo. Slap pa, no ja, čisto ok je, smo pa takih videli že veliko. Precej bolj od samega slapa mi bo zato ostala v spominu procedura. Po skrajšanem postopku je bila izvedena in še vedno sva za tisto fotko in pol potrebovala skoraj dve uri...

Nadaljujeva proti Labasi. Kot se spremeni pokrajina, se spremenijo tudi ljudje. Namesto tropskega gozda, prevladujejo nasadi sladkornega trsa in borovi gozdovi. Nič več ne srečujeva prostornih melanezijskih vasi s cerkvico in vaško verando, ampak stisnjene indijske zaselke z mošejami in hindujskimi templji. In trgovinami. Labasa je mestece ob eni ulici, polno trgovinic in razno raznih svaštarnic. Neurejeno in kaotično. Melanezijscev skoraj ni. Posledično tudi cerkva na tem delu otoka ni. In moški se naokoli ne sprehajajo v kiklah.

Imajo pa na tem koncu otoka železnico. Vsa polja sladkornega trsa so z mlinom povezana s celim labirintom tirov. In vlaki še kar vozijo, ni to le relikv preteklosti. Mlina, ki je precej velika tovarna, si ne greva pogledat, takih sva videla že kar nekaj. Tudi hot springse spustiva, jih imamo v Savusavu. Ustaviva se pa pri kačjem templju. Nekaj hindujskega, nisva pa mogla točno ugotoviti, zakaj so nama to priporočali. Za moje nevajene oči so vsi po vrsti zgledali podobno.

Sledi pot domov. Ura je poldne in dovolj časa je, da se proti Savusavu odpeljeva po drugi strani otoka, kjer je sicer slabša cesta. Če je kaj takega sploh možno, seveda. In tu se zaplete. Karto, ki smo jo dobili pri rent a wreckerju dopolniva še z GPS navigacijo iz našega super telefona in veselo na pot. Začne se po sprejemljivem asfaltu, nadaljuje po močno zluknjanem, nato po makadamu in na koncu po kolovozu. Do križišča, kjer je v redu cesta (in kjer sva že bila, ko sva iskala tisti čuveni snake temple) je le še nekaj sto metrov. Vendar. Midva končava pred hišo. Obrneva in poskusiva po drugem kolovozu. Tokrat končava pred - hišo. Spet obrneva in poskusiva tretjič, da se prepričava, da se res konča pred hišo. I tako sledečih pet, šest puta. Google maps pa lepo dela in naju pozicionira kao da smrt nije ništa. Večkrat z reduktorjem komaj, komaj splezamo na hrib ali se izvlečemo iz blata. Še na Camel Trophyju bi nama zavidalii! Kakorkoli, po krepki uri try and failanja obupava in se zapeljeva nazaj v Labaso. Ceste, ki je narisana na karti preverjeno v naravi ni. Ne ljubi se nama več pretepati s kolovozi, vrneva se po t.i. asfaltirani cesti. Po ta isti, po kateri sva dopoldan že vozila.

Sledi klasika. Roštiljada pred gorsko vilo in drugi tekmovalni dan na STT 2013.

27letna mamica s hčerko v lokalni cerkvici v vasici kjer imajo slap

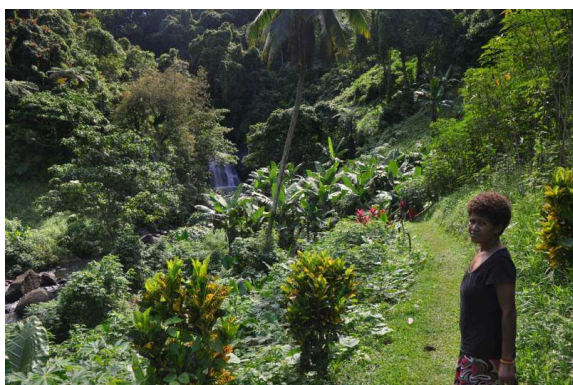
domačinke so hitro razprostrle svoje prte z bižuterijo; namestnica poglavarja vasi drži v roki bankovec, ki ga je dobila od naju za ogled slapu

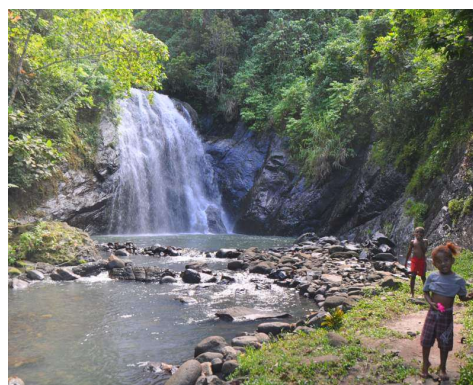
ženske očitno tudi mreže popravljajo

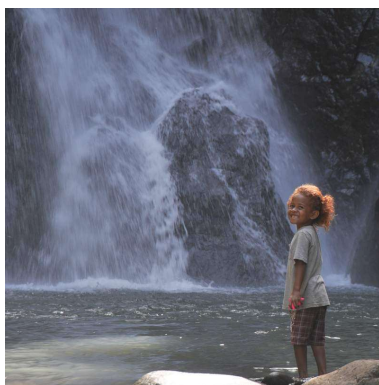
domorodka zraven grma kava

ob poti do slapa je bilo ogromno posajene različne zelenjave in sadja

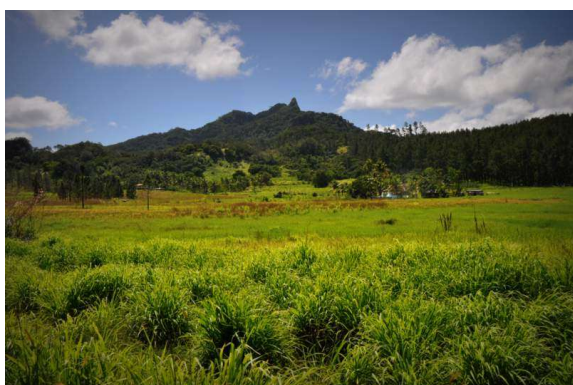
otroka komaj čakata, da skočita pod slap

....mami a grem lahko v vodo? ... itak mami pravi ne, a dečva nagajiva skoči v vodo ..

fantič uživa pod slapom

ogromno nasajenega sladkornega trsa

sladkorni trs naložen na vagon

železnica za prevoz sladkornega trsa je še vedno zelo aktivna

...kako bi prišli tja? hm, tudi lokalcem se ne sanja ...

13. oktober 2013, nedelja

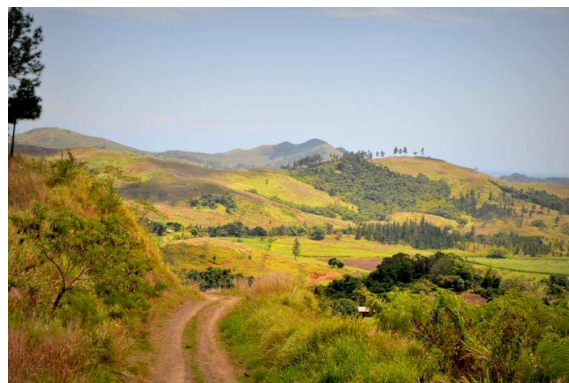
Savusavu

Nedelja je tradicionalno delovni dan. Danes je na vrsti vasermašina. Cel locker moram sprazniti, da pridem do zadeve. To načeloma niti ni tako hudo, je pa hudo to, da je roba v lockerju - mastna. A-ja-ja-jaaaah! Ena cela in še del druge piksne z motornim oljem, obe popolnoma novi in tovarniško zaprti, sta lepo podmazali moje štrike, sidra in podobno robo. Tudi pivo. Piksni sta bili iz slabe plastike in ker nismo bili na to pozorni in metali preko ravno kar nam je pasalo, sta počili. Namesto rihtanja watermakerja, pucam olje. Najprej sam, potem mi pomaga tudi David. Cel dan se zabavava s tem. Ok, tudi watermaker urediva in zvočila v kokpitu zamenjava, vendar s tem ni bilo pretirano dela.

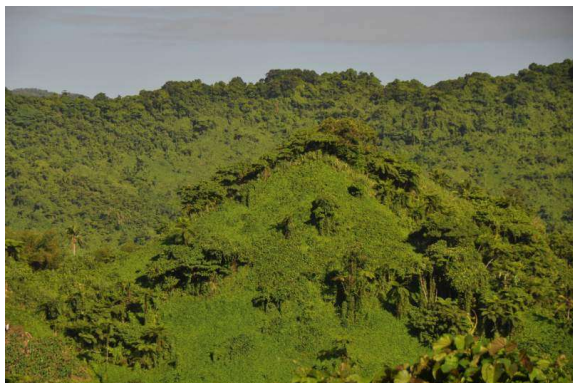
Zvečer še večerja v birtiji preko ceste in nato tretji tekmovalni dan na STT 2013 v marinskem kafiču.

podvodni svet pri JMC resortu

še fotke od včerajšnjega dne ... to je bila, ko sva šla dol z glavne ceste, ena lepših cest

gozdovi so kar zadušeni z ovijalkami

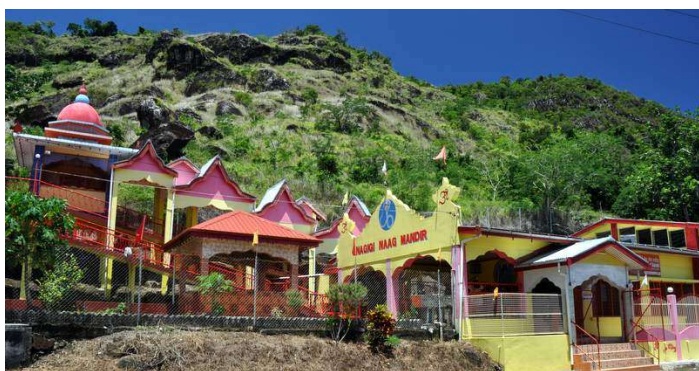
pogled z vrha otoka na vasico

pod verando je očitno najbolj zračno in prijetno spati :)

marsikje je zemlja živordeča; del otoka je malce sušen a očitno najbolj prijeten za gojenje sladkornega trsa

pred slabimi sto leti so na veliko uvozili indijce, da so delali na poljih sladkornega trsa; posledica danes je, da v določenih predelih živijo le indijci kar se odraža tudi v cerkvah

notranjost najbolj znane indijske cerkve na tem otoku

zunanj del glavne tržnice v Labasi; jasno je, kdo obvladuje trgovino na fiji

pokrajina po otoku je res paša za oči

in na vrhu hribčka barvita hiška hiše so tudi tukaj zelo barvite

od fantiča sva kupila 4 ananase za 4 fiji dolarje, kar je cca 1 euro

14. oktober 2013, ponedeljek

Savusavu

Zjutraj nekaj dela, potem kavica, sledi organizacija marine na Viti Levu. Ista firma je, kot tale marina, kjer smo sedaj. Ko sem one preko povpraševal po rezervaciji (preko emaila), so mi rekli, da ni šans. Pa pobaram teto na naši recepciji in jih pokliče, postroji in zahteva (ne prosi) za rezervacijo. In da naj se takoj nehajo takole zajebavat z gosti! Ufff... In so se nehali zajebavati, potrdili so vse, kar je bilo zahtevano in konec tedna smo njihovi gosti. Upam, da drži, kar je zmenjeno.

Pa na customse po cruising permit. Saj smo enega že dobili v marini, prvi dan (in ga nekaj malega celo plačali), vendar ta ni v redu. Sedaj potrebujemo novega, lepšega, večjega. Takega s še več štemplji. In ga dobimo, tokrat zastonj. S tem papirjem se lahko fijakamo kamor koli hočemo, le vsak teden se moramo javljati preko mailov. Ah, ja. Čudna so pota birokratova, čudna...

Najlepši reef na Fijiju je pred našim nosom. Okoli reefa pa Jean Michel Coustau resort. Najdražji resort v državi. Pa da vidimo. Katja gre v preverjanje podvodnega slovesa, midva z Davidom pa cenovnega. Rezultati so kmalu na dlani. Pod vodo je baje zelo lepo, nad vodo pa preverjeno drago. 50 dolarjev dava za pivo. Je pa tole spet en tipičen resort. Osebj je bilo ob našem obisku vsaj petkrat toliko kot gostov, pa sva vseeno morala osebno po račun. Ko sva ga naročila pri mizi in čakala deset minut, sva složno ugotovila, da je tudi tole urejeno po fiji-time, ne glede na lastništvo znanega francoskega potapljača.

Večerja all-u-can-eat, tokrat curry dinner, in po večerji, ve se, STT 2013.

najdražje pivo do sedaj na Fijiju je bil v resortu JMC

podvodni svet

velika papagajka v ozadju

15. oktober 2013, torek

Savusavu - Nabouwalu

Ob devetih naj bi izpluli. "Naj bi" se tokrat, navkljub fiji-time skoraj zgodi. Pol ure gor ali dol. Veter je dober, vala za reefi ni, zunaj reefa plujemo vsega uro ali dve. Pa tudi zunaj je danes znosno. Opazujemo pogorišče nad Savusavujem. Včeraj popoldan, ko smo zapuščali gorsko hutte, je nekaj naokoli pokalo, se kadilo in dišalo po dimu. Med potjo nam nasproti pripelje gasilski avto. Ustavi se, pelje malo nazaj in se nam umakne. Ko smo mi mimo, nadaljuje z vožnjo. Kakšna sirena ali plava luč neki! Na poti na gašenje se lepo umika ostalim vozilom. Kdo bi to razumel? Rezultat je danes z morja lepo viden. Pošten del hriba je pobarvan v črno.

Vendar mi nadaljujemo s plovbo. Še en požar vidimo, tokrat na drugem bregu. Kljub popolnoma razmočeni zemlji, kamor koli stopiš. Kakorkoli, dve možni sidrišči za noč sva si zamislila z Davidom. Prvo si ogledamo in nadaljujemo. Saj ni nič narobe z njim, je pa popolnoma osamljeno in ura je še mlada. Na drugo pridemo malo pred šesto. Pred nami vozi ferry. Lepo. Njegov track posnamem z AISa in če je on prišel skozi plitvine, bomo tudi mi. Ima pa mojster izposojen AIS, preberem da je to cargo ship z imenom Savannah. Resnica je, jasno, drugačna.

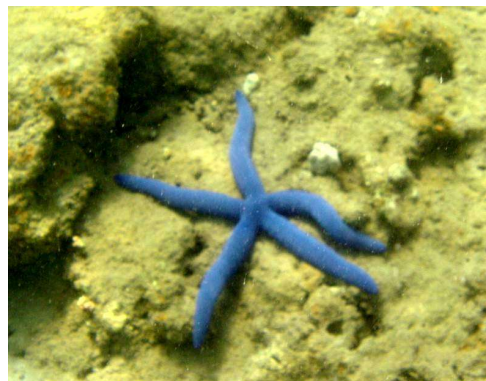
Ena barka je že na sidrišču. Nemški par je na njej. Sem pa to sidrišče prevozil v celoti. Preverjeno. Na koncu je naredilo krack. Nič hudega, s pol vozla hitrosti sem s kobilico malo pomeril globino. David in Vesna sta bila na premcu in voda je bila tako motna, da se niti dva metra ni videlo v globino. Kakorkoli, škode ni bilo, vsi smo zdravi in srečni in po roštiljadi se udeležimo novega športnega veledogodka. Tokrat takega, ki se bo odvijal po celim Fijiju. Flji Tarock Tournament 2013.

prvi dan plovbe zaključili s steklenico francoskega šampanjca

pa še malo podvodnega sveta v tem zalivu

16. oktober 2013, sreda

Nabouwalu - Nananu-I-Ra

Na vse zgodaj izplujeta Nemca, malo za njimi še mi. Vetra ni in za reefom je mirno kot na jezeru. Danes gremo preko Blight passaga, kjer je mojster, na Tongi iz Bountyja izkrcani kapitan Blight, plul med otokoma Viti Levu in Vanua Levu ne da bi se izkrcal. Tukaj mrgoli reefov in brez kart je bil to spoštovanja vreden dosežek. Še mi, opremljeni z vso neskončno tehnologijo, se previdno prebijamo cik cak med pastmi. No, Blight je imel ustrezno stimulacijo. Ljudožerce levo in ljudožerce desno. Nekaj ur tako polnimo akumulatorje, potem se pojavi veter. Iz ure v uro ga je več in ko se ob dveh sidramo, ga je že 6 Bf.

Zaliv ob otočku z neizgovorljivim imenom Nananu-I-Ra je s svojimi 20 metri sicer skoraj preglobok za Malo, je pa peščeno dno in področje tako dobro zaščiteno pred vetrom, da je skoraj bonaca. Mirno in dobro bomo spali. Mene čaka nekaj dela, ostale nekaj kopanja. Za kopanje je potreben prevoz do plaže. Pogoji za mini dingi so idealni. Vendar. Na otoku ni nobene čendlerije z novimi motorji. In naš outboardek to ve. Spet lahko izsiljuje in to tudi stori. Spunta se. Šraufam ga jaz, šraufa ga David. Malčka z nekaj diplomacije nekako le prepričava, da začne delati. Vendar. Kasneje se izkaže, da je to čisti blef z njegove strani. In mi, naivni kot smo, pademo na finto. Blefira da je vse v redu, ampak na najbolj oddaljeni točki od barke (ma, ampak res, kako to ve?!) spet pokaže svoje mišice. In potem jih pokaže še David Veslač. Naj se vidi, da motorček nima in ne more imeti zadnje besede!

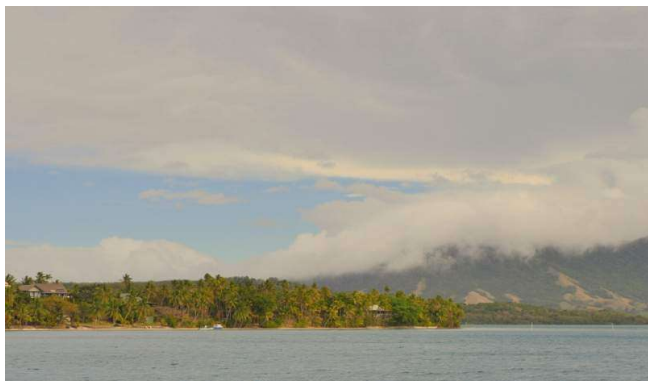
Večerja in po večerji FTT 2013. Tokrat malo bolj v noč kot običajno in z malo več popitih tekočin.

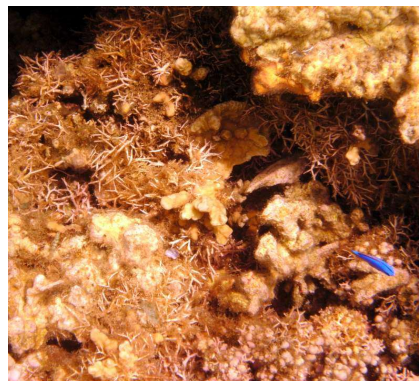
otok Nanau I-ra - veliko posekanega gozda

na sidrišču kar nekaj bark

majhni resorti diskretno skriti v palmine nasade

podvodni svet

sidrišče v Nananu I-Ra...

17. oktober 2013, četrtek

Nananu-I-Ra - Vatubuli

Zapustimo prijeten zaliv in odplujemo proti zahodu. Sami smo. Na sidrišču nas je sicer bilo precej, tukaj smo spet sami. Cel dan. Pokrajina na levi je puščoben otok, delno požgan in delno travnat, Viti Levu. Drevja skoraj ni. Ob morju so v večini mangrove. Na desni je koralni greben, na nekaterih delih širok, zelo širok. Tako širok, da se sploh ne vidi morja za njim.

Po nekaj urah motoriranja v skoraj popolni bonaci, je na desni tudi otoček, peščen otoček, z zanimivo lastnostjo. Ob oseki je dolg nekaj sto metrov, ob plimi ga skoraj ni več. Če še ne bi imel imena, bi ga poimenoval wind maker cay. Ko se sidramo, začne vleči, pošteno vleči. 6 Bf. Posadka oddingira na obalo na kopanje, jaz ostanem na barki. Precej so se namočili še preden so stopili na kopno. Našega malčka val in veter tako zalivata, da so potniki stalno pod pljuski. Lucija v tem uživa. Nekateri nekoliko manj. In iz dingija je bilo tudi potrebno iztočiti kar nekaj vode, ko se vrnejo. In kaj so na otoku odkrili? Železnico! Logično, kakšen otok pa bi bil, če bi bil brez železnice? Snorkljanje zaradi vetra, če zaradi nič drugega, ni bilo ravno prvovrstno, dogodivščina pa je bila vsekakor.

Vetra in vala je vse več in čas je za odhod. Dve ali tri milje stran, na drugi strani kanala, je globok in plitev zaliv, skrit med hribi in zaključen z mangrovami. Sidramo se na nekaj metrih globine na popolnoma varnem sidrišču. Ne bo pa za kopanje, dno je blatno in voda temu primerno kalna. Zmontiramo stranske plahte in David v deževnem in vetrovnem večeru speče (končno) (nad)ustrezne količine mesa. Spečeni so odlično, samo meso je pa bolj Fiji kakovosti, daleč od južnoameriškega. Je pa zato tarock na najvišjem nivoju, ki ga lahko nudi le FTT 2013.

Malaka island ... obdelan z njivami, požgano, ...

hiše skrite med drevesi

otok, ki smo ga obpluli, Malaka, za do sedaj videne pacifiške otoke nenavaden

veliko hiš z moderno arhitekturo

gozd, kje si gozd ... ??

mali otoček , predtem ni bilo nobenega vetra, ko pa sedemo v dinghi začne pihati, tako, da smo bili premočeni do kože preden smo uspeli priti do otočka

podvodni svet okoli otočka katastrofa! sama trava in trava, tako, da sem ven prišla kot povodni mož

na fotki videna polovica otoka :)

Katja in Lucia pozirata na otočku, v ozadju Mala

na otočku kraljujejo ptiči

le kako so zašli železniški tiri na ta otok? verjetno naplavljeni

18. oktober 2013, petek

Vatubuli - Vuda

Po sinočnjem dežju je jutro lepo. In po jutranji kavici še lepše. 5 Bf krmnega vetra nas vozi prvo polovico, približno toliko diesel vetra pa drugo polovico cik-cak poti med reefi. Viti Levu z zahodne strani je obupno grd, pol ga je (marsikje še kadeče se) pogorišče, druga polovica trava, rušje ali sladkorni trs. Pokrajina spominja na jugozahodno Sardinijo ali kak večji grški otok v Egejskem morju. Ni, da bi se Fijijci s tem lahko hvalili.

Ob treh smo pred marino. Natančno tako, kot smo se najavili. No, čeprav smo točni, je to še vedno fiji time. Tako je nepredvidljiv, da je od časa do časa (redko sicer, a se zgodi) celo točen. Pokličemo in - sorry we are full. No, lepo! Lahko se vežemo le na obalo ob vhodu. Vplujemo po kanalu in gremo na mesto, ki nam ga marineri pokaže, on the wall. Zanimiv privez. Bočno z eno bitvo in eno palmo na obali. Bitva je postavljena, kot je treba, palma je pa 25 metrov za barko. Dve dolžini barke, torej. In wall ni pravi wall ampak nepravilno dvodimenzionalno zakrivljena stena, po vertikali in po horizontali. Podlagamo fenderje, gume vežemo se na vse možno in nemožno kar štrli iz zemlje, da smo nekako le parkirani, da bo to v redu tudi pri skoraj dveh metrih bibavice. Ko smo končno vsaj približno ka-triba, dobimo na bok

sosede. Jasno, precej večje in težje od nas. In oni dobijo nove sosede. Trije smo raftani na ... hmmm ... palmo. In po izdelavi novega trideset metrskega podaljška smo s tremi kosi žice celo priključeni na električno vtičnico, 60 metrov stran.

S sosedi smo bili skupaj v Ko Olini. No, še vrli Američani so ugotovili, da je svet res eno selo. To je potrebno proslaviti. One world, one beer ali kako je že pel zakajenec z Jamajke. Sledi večerja in, kaj drugega kot, FTT2013. V marinski oštariji igra ragge terasa tanc muzika. Repertoar ni ravno širok in malo se ponavljajo. Hotel California v njihovem stilu zafušajo celo trikrat. Cel dan je zabavava s tem.

mangrove počasi delajo otočke

zopet puščobna pokrajina Vatubuli

Bula bula ... Vuda Marina

Mala nenavadno privezana

ob oseki ni šans, da prideš v marino

..še mangrove ob marini so čisto zunaj

...takole smo skupaj z Evergreen privezani na palmo in nekaj rink

tako pa zgleda vhod malo pred oseko

barke na suhem so kot kure, ki sedijo na jajcih :) ; ...torej to ni suha marina ampak kokošnjak :)

...najprej skopljejo luknjo

...in potem posadijo vanjo barko ter jo obložijo z avtogumami

...malo marinske scene ...

19. oktober 2013, sobota

Vuda

Bolje smo spali, kot sem upal. Čisto ok smo sparkirani, elektriko in vodo imamo, dostop do kopnega je malo alpinističen ob oseki, a gre. Konec koncev je v regularnem delu marine še slabše. Vuda marina ne uporablja finger pontonov, kot je to običajno v bibavičnih morjih, ampak nekakšne deskaste pomole na fiksni višini. In potem je ob plimi ali oseki dostop na barko precej triki.

Zajtrk v marinski restavraciji, kavica taisto, klepet, ogled čendlarije, telefon za rentiča, malo dela in ura je popoldan. Z Davidom se odpeljeva na letališče po avto, kupiva denar in internet, skok po nekaj hrane za nocoj in že sva nazaj v marini. Še kratek pretep s sosedovo elektriko, večerja in FTT2013. Dnevi v tropih so tako kratki...

neka ceremonija ..govori in ...kar v marini, zadaj za restavracijo

20. oktober 2013, nedelja

Vuda

Fiji time danes pomeni, da letala pristajajo eno uro prej. Franci in Nada sta mimo strogih uradnikov v kijklah in kravatah še pred osmo zjutraj. Neprespana in zdetlegana, jasno. Ampak. Dan se kljub vsemu začne s šampanjcem. Hitro vkrcanje na Malo in počasen zajtrk v marinskem bifeju. Počasen zajtrk pomeni, da ga počasi pripravljajo, ne da mi počasi jemo.

Po planu je na vrsti izlet v trgovino, ki se spremeni v plan B, izlet na tržnico. Ananasa in kave imamo po novem veliko, vrli prodajalci pa ne prav veliko dolarčkov. Nadi obvozimo, pripeljemo direktno v resortno področje Denerau. Pogledat, kako zgleda morje. Vendar. Hiltone in Sheratone ni problem najti, do morja je teže priti. Seljaka pitamo, kartu čitamo, nekajkrat zalutamo. Resort običajnih dimenzij, pač. Ker smo vztrajni (in hrabri), se nam nasmehe tudi sreča. Suvenirdžinje in obvezni Hard Rock Cafe. Še za marino se zmenim in morebitno farbanje podvozja barke. Po pičerju piva je na vrsti show. Plesi Pacifika, bi jih lahko poimenoval, ki se zaključijo s čisto spodobnim (precej boljšim, kot sva ga bila deležna na Samoi) fire danceom, ki ga v finalu odpleše ducat fantov in deklet. Šov, za kakršnega so na Havajih hoteli dobri sto doloresov po osebi je tukaj zastoj na trgu sredi nakupovalno prehranjevalnega dela Denarau.

Popoldan je končno res na vrsti nakupovanje. Courts Mega (po naše mega-kurc) je odprt ob nedeljah 7am-9pm. Kako drugače je to v vojaški diktaturi, kot v fevdalni kraljevini. Še večerja ob ragge terasi tanc bandu (ki danes malo manj fuša, kot pred dvema dnevoma) in ob desetih zvečer nekateri na zaslužen počitek, drugi pa, ve se, na FTT2013.

predvsem moški svet se je razvnel na plesišču

glasba sicer živa, a ...

*....ko je bilo glasbe konec, smo končno miru uspeli kaj
pojesti in popiti in kakšno reči*

21. oktober 2013, ponedeljek

Viti Levu, Vuda

Dežuje. Nekaj časa tarnamo v kokpitu in se sami sebi smilimo, potem pa pot pod noge. Bolje, cesto pod avto. Cilj je botanični vrt, dokler se še da živeti na prostem. Najprej ga zgrešimo in najdemo grško pravoslavno cerkev. Na Fijiju. Malo se čudimo in jo fotkamo, ko pa malo kasneje vidimo tudi korejsko cerkev in še kakšno cerkev, se s tem ne obremenjujemo več.

Botanični vrt je lep, toliko orhidej kot danes nisem videl niti v kakšnem bolj znanem in cenjenem orchid gardenu. Da o ostalih rastlinah niti ne govorim. Recimo o gobah, nam tako zelo domačih travniških prašnicah. Vesna je eno suvereno odtrgala, jo olupila in del pojedla, drugi del pa ponudila vodički. Teta je bila precej nezaupljiva, je pa vseeno poskusila kulinarično novost iz Deželice. Glede na njen izraz na obrazu, pa nisem zelo prepričan, da bo v bodoče radikalno spremenila svoj jedilnik. Dež neusmiljeno napada naše dežnike. Malo sami sebe hrabrimo, da deževni gozd brez dežja ni pravi deževni gozd. No, ja...

Na poti na craft market se ustavimo pri Flaviu, Italijanu, ki prodaja ... kako bi djal ... odlično hrano. Za še bolj odlično ceno! Tako drago ni niti v najdražji deželi na svetu, v Deželici. Košček meska za sto evrov pustimo v hladilniku, vzamemo pa dve salamci in košček parmezana tudi za skoraj toliko. Denarnica peče. Je pa hrana zato odlična...

In potem končno na craft market, v prospektih reklamiran kot najbolj avtentičen fijijanski craft market. Jasno, da se moramo strinjati, le da obrtniška avtentičnost ni fijijanska, ampak kitajska. Po naših skromnih ocenah. Naslednji cilj ekspedicije začasno prestavimo in se usedemo za kosilo. Jemo presenetljivo dobro kitajsko hrano. In po kosilu napademo hindujski tempelj.

Jaz sem pošten in grem na vhod, ostali trije se švercajo na zadnjih vratih. Na vhodu lepo na veliko piše kako se je treba oblačiti in obnašati. Predvsem pa ne fotografirati. Oborožen s temi informacijami se podam (na zunanji strani ograje) v iskanje trojice iz zadnje slovenske ekspedicije. Najdem jih. Najde jih pa tudi Šivin zastopnik s tretjim očesom na čelu. Strašno lepo jih pozdravi, vsekakor so dobrodošli, le eno čisto majčkeno malenkost morajo še prej opraviti. Kupiti vstopnice, se našemiti v primerna oblačila in predvsem nič fotkati znotraj templja. Red je red!

Ekspedicija se nadaljuje proti sugar cane millu. Po telefonu se dopoldan nekako nismo uspeli zmeniti za guided tour, morda nam uspe napad na prepad. Štirje strašni popotniki, pustolovci po duši, opremljeni z zadnjim hitom satelitske navigacije, se torej podamo v izkanje nekaj deset hektarov velike tovarne za predelovanje sladkornega trsa. Industrijski kompleks najdemo brez težav, head office, kjer organizirajo ogleda, pa ostane skrivnost. Najdemo pa cappuccino. V hotelu ob obali nam ga ono postreže z izumetničenim nasmehom. Kjerkoli do sedaj sem na Fijiju pil kapučino, povsod je bil dober. Lepo.

Še vožnja v temi domov in večer s pivom in računalnikom v roki. Tokrat smo pri delu složni in moj ubožček telefonček je postal internetni server za 5 uporabnikov. Tako se je utrudil, da smo morali njegovi uporabniki takoj na mezico. Odlično slovensko vino v še bolj odlični liter-in-pol embalaži s kar božanskimi 15% ve-se-česa spremlja Flavijevo salamo, parmezan, cheddar sir, španske in dvoje vrst grških oliv, vključno z domačimi Kalamata olivami, grškimi sarmicami, rozinami, mangom in ananasom in ... sigurno je bilo še kaj, kar sem pozabil. Kruh, recimo.

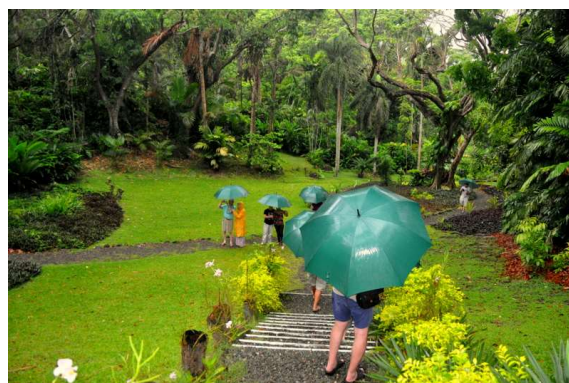
grška ortodoksna cerkev

rozpočen bananin cvet

ta sadež se uporablja bolj za izdelavo spominkov; imena si nisem zapomnila, so pa zelo veliki sadeži

dež nas je spremljal ves čas ogleda

zelo nejeverno je gledala prašnico in jo dala v usta šele potem, ko je videla, da sem jo sama pojedla

fijjanka izdeluje nakit

craft market v Nadiju

fijjanka izdeluje pleteno košaro

znani hindujski tempelj

tempelj z raznih koncev

one nam je prinesla kavico

večerna kulinarika: italijanska, grška hrana

22. oktober 2013, torek

Viti Levu, Vuda

Spet dežuje. Močno dežuje. Preverjam napovedi in za naslednje dni sicer kaže na izboljšanje, vendar nikakor ne brez dežja. Za povrhu se je severozahodno od Fijija zgradila tropska depresija s serijsko številko 02. Orkani se začenjajo, čeprav smo šele oktobra. Tale nas bo direktno povozil čez dan ali dva. Na srečo je very low risk, da se razvije v cat 1 or above. Mislim, da jo bomo zvozili le z obilnim dežjem in vetrovi precej pod storm force. Glede na to, da je morje tukaj tako zaprto za reefi, da je precej podobno Jadranu, nam vetrovi pod F8 ne bi smeli povzročati preglavic.

Brezskrbno torej kafetkamo in planiramo. Katja nam zrihta sugar mill tour. Vendar. Omejitev je, da tja ne smemo s flipflopki. A-ja-ja-jaaah! Česa drugega niti nimamo za na naše nežne nogice. Še Nada se pogaja, pa nič bolje. Ok, se končno odločimo, kamor gre bik, naj gre še štrik. In gremo v šoping obuval. Precizna navodila iz recepcije, da se ta zadeva lahko kupi za 5 dolarjev v trgovini Palmers v Lautoki se izkaže zgolj za delno točno. Res je le to, da se obuvala lahko kupijo. Napačno je pa ime trgovine, kraj, kjer se nahaja in cena. Ampak. Po uri ali toliko, smo vendarle postali srečni lastniki novih in lepih obuval. Midva s Franciom oranžnih in sivih oldstark za 4 evre, Nada in Vesna pa sofisticiranih specialnih obuval, ki jih je možno nositi nad in pod vodo. Cena slabih 5 evrov je primerna kakovosti. Levi in desni čevelj nista enake barve. Ampak, za enkratno uporabo naj bi bilo vse skupaj čisto ok, se tolažimo.

Franci in Vesna v dobre četrte ure na pošti kupita še nekaj znamk (mislim, da komentar, da sta bila edina gosta te državne ustanove ni potreben) in potem takoj z vratomolno brzo 20 km/h via sugar mill. Tudi ta pot ni bila brez zank in ugank. V ne-vem-katerem poskusu, potem, ko nekajkrat pitamo seljaka in obračamo, le najdemo osebo, ki nas bo peljala na private tour. Obujemo naša nova super-truper obuvala in po obveznem fotkanju poleg prometnega znaka pred vhodom s prečrtanimi flipflopki se podamo novim dogodivščinam naproti.

Ogled je res vreden vstopnine. Še posebej, ker je zastoj. Celo tovarno nam razkažejo v nekaj urah, na vsako vprašanje odgovorijo, res je bilo zanimivo. Okoli dve uri se tako sprehajamo po muzejskem primerku tovarne, plezamo po zarjavelih stopnicah visoko nad tlemi med kotli, tanki in podobno ropotijo. Nekaj nivojev nad zemljo zavijemo tudi v več komandnih sob. Vse je razlupano, samo čudim se kako da vse skupaj sploh še deluje. Ampak, deluje. In naj bi delovalo vsaj do leta 2017, ko imajo zagotovljen odkup sladkorja v Angliji po ceni, ki je višja od tržne. Zelo zanimivo! Sladkorni trs izkoristijo 200%. Za sladkor in za rum.

Sledi kosilo. Za tri evre po osebi se dobro najemo in napijemo. Za dvesto evrov pa nakupimo še nekaj hrane in pijače za naslednja dva tedna. Vesna se pri vsem skupaj izkaže kot neprekosljiva nabavnica. Tako zavzeto se je pogajala z zelenjavarji, da smo na koncu prihranili neverjetnih 60 centov! Je bil pa šov zato dober, štirje Slovenci in še več Indijancev (no, Indijcev) se je do solz nasmejalo. Kupimo tudi rum, da preverimo kaj se lahko dobi iz sladkornega trsa, ko je bil ta enkrat že popolnoma izkoriščen v namene pridelave sladkorja.

Večer je klasičen. Pivski in jedilski. Bula!

novi čevljički :)

prometni znak s prepovedjo hoje z jpankami ... no, kasneje videli, da je upravičeno

kipanje sladkornega trsa v mlinček

high tech oprema s tapravim SW za proizvodnjo sladkorja

pa po štengah gor, pa po štengah dol, vse rjasto, umazano, ne veš, če ne bo vse skupaj prej razpadlo ...

večina zaposlenih je indijcev

ali je zadeva ok ali ne, se ugotavlja pod mikroskopom

in kristali so prav neverjetni pod mikroskopom

skladišče še nepakiranega sladkorja

na vsak način se je hotel fotkati z menoj

nagradno vprašanje: kaj sem mu rekla, da se je začel tako smejati????-tip je alžirec

nabavljanje svežega mesa v Fiji mesnici ... zelo lepo urejena trgovina in le ta ni v rokah indijcev - prodajajo svinjsko, govedino ... bravo domorodci!

23. oktober 2013, sreda

Viti Levu, Vuda - Malolo

Oblačno je. Ogromen napredek v primerjavi z včeraj. Svet modrih se odloči, da kljub vsemu izplujemo. Takoj! Takoj si je seveda potrebno pravilno razlagati. Po Fijisko. Natočimo še gorivo. Skoraj nikoli do sedaj nisem videl nikogar na fuel docku, danes je gužva. Čakamo v vrsti in za nami je vrsta. Medtem, ko plutamo na vhodu marine, izplujeta dve barki. V popolni bonaci v ozki marini izogibanje sicer ni težavno, a vendar. V nekaj dneh nisem videl toliko premikov. Samo danes in samo iz te marine je Fiji zapustilo pet bark, jutri še tri. Sezona krizanja Fijija gre očitno proti koncu.

Kakorkoli, ob štirih popoldan smo v devetih nebesih, smo pri plavajočem otoku - oštariji z imenom Cloud 9. Sredi morja so ga postavili, blizu reefa, kjer mladež uprizarja surfarske vragolije. Za grebenom je namreč ena izmed bolj znanih surfarskih točk na svetu. Baje. Tule to ni na plaži, ampak na reefu, najbližji motujček z resortom je dve milji proč, Viti Levu pa še dlje. Na Cloud 9 naj bi šli na pijačko. Naj bi. Dno je en sam koralni cocktail. Če sidro spustimo, ga ne dobimo več ven. Foto safari s paparaco-like objektivu je uspel in gremo dalje.

Fotosafari je uspel tudi pred motujem z resortkom. Še enkrat brez sidranja. Voda je enostavno pregloboka za tovrstne podvige. V tretje gre rado in je tudi šlo. Še urico stran se zapeljemo v zaledno stran Moscat cova in ob petih popoldan smo varno sidrani v popolni bonaci. Celodnevna plovba po naoljenem morju je za novo posadko prijetna popestritev vsakdana, ki je z bivanjem v marini počasi postajal že morbiden. Popestritev je tudi prehrana. Roštiljada, pivada, vinada in pinjakoladada. Vsi jemo in pijemo vse. Skoraj vsi. Edina izjema sem jaz. Jaz ne jem malancan, saj kot aktivni član društva prijateljev živali ne odžiram hrane moji hrani.

malica ...

na reefu postavljeno

plavajoči otok Cloud 9

mali motu z resortom

pa še nekaj fotk iz prejšnjih dni ... zaljubljeni ptički

na vhodu templja v Nadiju

poslikani stropi templja

naš vodič po templju s tretjim očesom

indijski supermarket...ni, da ni ..

pa še malo botanike iz botaničnega vrta

...dežja nam pa ne manjka

24. oktober 2013, četrtek

Malolo - Mana

Nekateri spijo malo dlje, nekateri pa malo večkrat. Nekateri se celo kopajo. Na obalo se ne ljubi nikomur, čeprav je plaža lepa in je na drugi strani otoka Musket cove marina, ena izmed najbolj obiskanih Fijijskih znamenitosti za kruzerje. Spet bomo edini, ki ne gremo tja, kamor rine celotna smetana cockonut milk runnerjev in ne bomo postali dosmrtni člani yacht cluba, ki je organizator dveh večjih regat na tem koncu sveta, ena je med Avstralijo in Fijijem, druga med Fijijem in Vanuatujem.

Naš današnji cilj je otoček Mana, urico plovbe stran. Tile otoki tukaj so približno tako skupaj kot kvarnerski ali jonski otoki, le da so precej manjši. Vplutje v notranjo laguno je malček triki, samo sidranje tudi. Globina in dno sta sicer dobra, s pozicijami imamo pa težave. Trikrat se sidramo in enkrat presidramo. Prvič nam sosedje povedo, da smo na poti hidroavionu. Da smo torej parkirali sredi pristajalne steze. Drugič nam domačini povedo, da smo na poti ferryju (in da hidroavion pravzaprav sploh ne vozi). Dobro, komu smo še lahko na poti? Še dobro da trolejbusi ne vozijo po vodi. Amfibijabusi. Potem bi se morali še tem umikati.

Posadka oddingira na kopno, jaz se zakopljem v delo. Dva resorta sta na obali. Eden malo dražji in drugi malo cenejši. Malo dražji pomeni, da je cena jastoga skoraj toliko, kot v Deželici, malo cenejši pa, da je manj kot pol cene, mi povedo. In povedo tudi, da pivo stane v dražjem kondomijumu skoraj toliko kot v Portorožu. Baje. Oni pijejo pino colado. Otoček in hotelčka na njemu sta polna turistov, lepa peščena plaža pa je kljub temu popolnoma prazna. Kako drugače je na Pacifiku, kot v Mediteranu. Cel vzhodni Jadran severno od Budve skupaj ne premore toliko plaže, kot jo ima tukaj en sam motujček. Saj ni čudno, da je potem potrebno v domovini z brisačo zacahniti svoj kvadratni meter pod soncem že ob petih zjutraj.

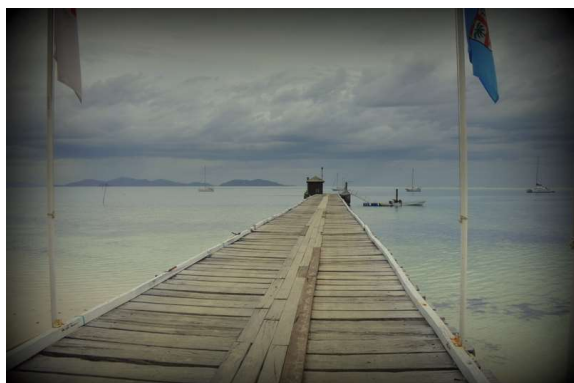
Večer je klasičen. S čilencem in karbonaro z veliko šunke. Jutri je na sporedu snorkljanje. Če bo le vreme zdržalo. Napoved ni najbolj obetavna. Je pa zato za jutri napovedan big-ivent. Kaj bo to, lahko samo ugibam. Danes je bila poroka in fire dance. Vsaj za en par je bil to precej velik big-ivent.

nihče nas ni pričakal na vhodu :)...če bi bili fancy turisti pripeljani z javnim prevozom, bi nas pričakali plesalci

plaža je peščena in za spremembo kar dosti turistov; res pa je, da sem prihajajo tudi dnevni turisti iz okoliških otokov s katamaranom

pomol sicer zgleda bolj vigivagi, vendar smo videli tudi avto, ki je vozil po njem

tabel po celem fancy resortu ni manjkalo

ampak vožnji v kasonu poltovornjaka se pa nihče ne odpove

bazen z reciklirano sladko vodo tri metre stran od morja

školjk bolj malo najdeš na tej peščeni plaži...skoraj tako kot gobe pri nas v gozdu: več gobarjev kot gob

nešteto rož v resortu

po lanskem orkanu očitno še niso uspeli urediti streh

poroke na dnevnem redu; družice so sodčkaste fijijske

kelner tudi tukaj kaže svoj standard z zlato prevleko zoba

pina colada kot se šika

25. oktober 2013, petek

Mana

Zjutraj preberem, da je Mala po novem včlanjena v angleški Kraljevi jadralski klub. Kako lepo! Biti član RYC je nekaj posebnega. Včeraj smo speljali (skoraj) brez dežja, danes lepo rahlo dežuje že od zore. Za prijeten spanec utrujene posadke. Le jaz sem v ranih urah živ in gledam, kako je frčoplan pristal dvajset metrov stran. Potem je naredil častni krog okoli Male in se odpeljal na plažo. Pilot je izstopil, ga potegnili na mivko in potniki so vstopili. Ta stvar še dingija ne potrebuje! In potem so se takoj tudi odpeljali. Tokrat le deset metrov mimo nas. Malo so cikcakali med vzletom po sidrišču in uspešno falili vse tukaj parkirane barčice. Lep dokaz, da je pristajanje težji manever od vzleta.

Gledam pa tudi postavljanje regatnih boj vse naokoli otoka. Big event! Mana Ocean Swim 2013. Turisti nastopajo kot gladiatorji, domorodci kot krotilci kač. Gladiatorji imajo na ramenih s flumastrom napisane številke in na glavi plavalno kapo. Plavajo. Krotilci jih spremljajo in usmerjajo okoli boj v čolničkih. In na koncu jih sprejmejo oblečeni v nekaj listja okoli bokov in z velikimi koli v rokah. Manjka edino veliki finale. Kotel.

Francl odplava do reefa in nazaj. Predaleč je za komercialno izkoriščanje, pove. Raje bi šli z dingijem na otok in potem peš na snorkljanje na drugo stran. Ampak. Dežuje. Čakamo in čakamo in končno dočakamo. Dingiranje in sprehod preko industrijskega kompleksa mine brez dežja, potem spet uliva. Ekipa gre na ogled podvodnega sveta, jaz se prepustim razvajanju kelnerce, ki me promptno servisira s hrano in pijačo.

Reef, povedo, je odličen. Vesna doda, da najboljši do sedaj na Pacifiku. Ni pa to Rdeče morje, jasno. Vidljivost je kljub kislemu vremenu zelo dobra, koral je ogromno, vse so žive in raznobarvne. Tudi rib je kar nekaj. Manjkajo le šarkiji, ki pa si jih, roko na srce, nihče od nas ne želi. Te naj si ogledujejo bolj zagreti potapljači.

Sledi obupno slabo kosilo v menzi najboljšega kondomijuma na otoku. Res ni pretirano drago, je pa kakovost temu primerna. Ostali se sicer ne strinjajo z menoj, meni pa zažgano meso in riba brez omak (nekaj jo je bilo pravzaprav celo polito s sladkogrenko ameriško BBQ omako iz piksne) le ne tekne najbolje.

Še cocktail v najdražji restavraciji na Mani in potem povratek na Malo. Cocktail si privoščimo deset minut pred začetkom veselih uric in ga celo dobimo po tej ceni. Si pa happy hour tukaj predstavljajo malo po svoje. Cena ni polovična, kot bi bilo pričakovati. Namesto 17 dolarjev hočejo za kozarec mišunge imeti le 14 dolarjev. Dober evro popusta, torej.

Večer tokrat mine v družbi kalifornijca in avstralca. In italijanske mezice.

navsezgodaj trušč okoli barke ... malček pristal kar na plaži

zelo blizu Male se je vozil

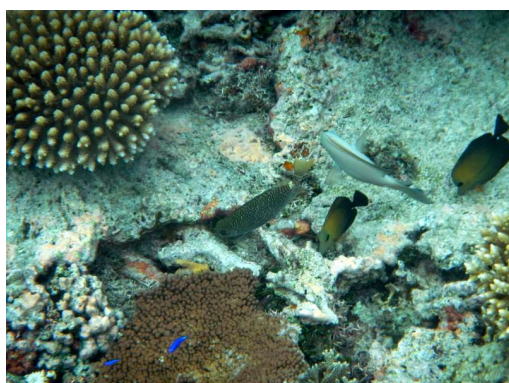
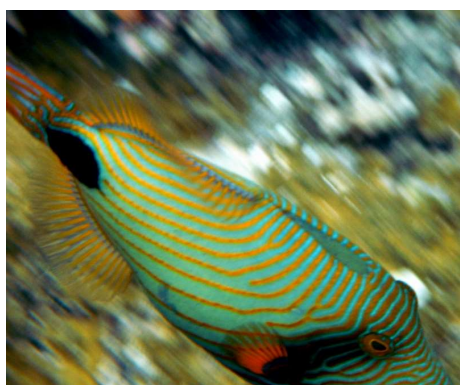
tekmovanje v plavanju in vožnje s kajaki

domorodec v tradicionalnem oblačilu

podvodni svet pri otoku Mana; naslednje fotke vse z reefa nekaj metrov stran od obale; ribica z žalostnim pogledom

res izredno lep reef!

26. oktober 2013, sobota

Mana - Malolo Lailai

Jutro ni najbolj obetavno. Dež. Franci bi se rad nekam prestavil. No, najprej se prestavi v vodo in odplava častni krog. Potem se prestavimo vsi skupaj. Prvotni načrt, da gremo proti severu spremenimo. Iz severa namreč vleče. Gremo torej na jug. Jadranje je prijetno, v zavetju Viti Levu je vetra vedno manj in temu primerno je za reefi in otočki tudi vala. No, če bi bili na momačkom jedrenju, bi se okoli tega podviga spletale bajke in legende ob tabornem ognju, tako pa mirno lahko zapišem, da le poležavamo v kokpitu in pljukamo pive.

Ekspedicijo končamo na bojišču Muskat Cove marine. Morali bi se prestaviti na obalo in registrirati. Pa niti ne vemo, kje je marina office, niti se nam v dežju in vetru to z našim malim dingijem ne ljubi početi. Zato se pa ljubi vozikati naokoli marinerotu. Tudi zapelje nas na kopno, če želimo. Želimo, jasno! In ko pristanemo, se nam želja spremeni. Namesto na boji, bi bili radi privezani v marini. Možno? Možno. In Mala je spet na elektriki in vodi. In kapitan na pivu.

Cena lepe in (skoraj) nove marine je ... hmmm ... simbolična. Manj kot tri evre doplačila v primerjavi z bojiščem. Vsega skupaj nas pride privez sredi raja (preračunano) dobrih 60 kunic. Natančno 8,80 evra. Ste slišali, Dalmatinci? No, privez vključuje poleg klasičnih stvari na pontonu in (čiste) kopalnice v zaledju tudi uporabo vseh objektov v sklopu resorta. Bazena, recimo. In (za nas pomembne) pralnice. In ne nazadnje čudovite dolge peščene plaže. Imajo tudi public BBQ, kjer si pod palmami lahko sami spečemo pojedino na pravih roštiljih. Le pivo po 2 evra naj bi si načeloma kupili v kafiču. Vse to in še kaj si kupimo s plačilom priveza. Za doplačilo so seveda vse ostale turistične znamenitosti, na primer potapljanje.

Ampak, mi gremo najprej na sprehod in ogled nekaj industrijskih postrojenj. Resort za kruzerje se nadaljuje preko letališča v resort za otroke in naprej v resort za odrasle. Ok, kot je v takih primerih običajno, je vse plastično lepo in v nekaterih delih celo perverzno kičasto. Recimo posebni fotelji za opazovanje sončnega zahoda ob dolgi peščeni plaži pred oštarijo. In ko smo že pri plaži, v vodiču piše da je over developed. Morda res, vendar na kilometrski plaži iz koralne mivke ni nobenega kopalca. Kljub temu, da se je po tednu dni končno naredil lep sončen dan. In kičast večer. S čim naj primerjam gužvo? Morda z Lignanom? Ali Portorožem? Na meglen in mrzel zimski dan, seveda.

Z večerom pride na vrsto tudi večerja. Nekaj lokacij za ta svečani dogodek si ogledamo in vse so si podobne kot jajce jajcu. Vsak kompleks ima eno menzo, en bife in eno restavracijo, pa še eno trgovino, en bazen, en pool bar, en souvenir shop, en... Dolgočasno. Kot so dolgočasni meniji po restavracijah. S Franciom, na primer, naročiva (vsak po en) T-bone. Kar dobiva je pod kritiko. Mislim, da sva dobila skupaj enega, prerezanega po debelini in (medium) zažganega. S pomfrijem in žlico uvele solate. Tudi dami je nista dosti bolje odnesli. Sicer je pa to za pričakovati. Za nezahtevne Američane in Avstralce je vse dobro. Drugih gostov pa skoraj ni.

Še nekaj pijačke v lokalnem kafiču, kjer plačamo z "na račun Male, prosim" in počasi se odzibamo v spodnje sobane. Nocoj bo kratka noč. Eno uro bomo iz Fijija poslali v Evropo, od tam pa uvozili oznako S v kratiki časa. Od jutri smo spet 12 ur narazen.

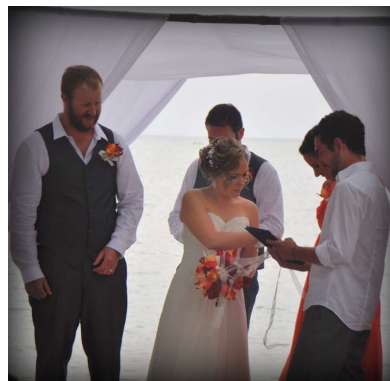
dolga peščena plaža ...večina otoka peščena plaža

dveletni fantič mešanček med črnko in latinom je hotel kar z menoj

za poroko extra začasno posajene palme z rožicami

brez tabličnega računalnika se danes očitno ne moreš več poročiti?

namesto prstanov, povezovanje rok

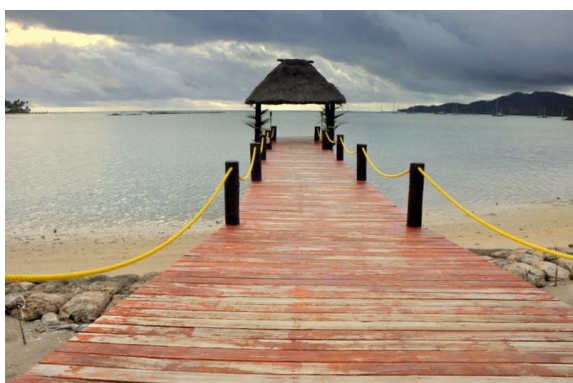
avstralca sta se prišla na ta konec poročiti

domorodci so jima peli in plesali na poroki

Franci pa kar na vrh palme s fotičem :) ... na koncu se izkazalo, da je za foto sesion dovolj le par korakov

pomol na katerega pristajajo manjše barke in manjši ferry

bolj fensi resort

...stolčki postavljeni za sončni zahod

bojišče pred marino v Malolo Lailai

27. oktober 2013, nedelja

Malolo Lailai

Lepemu večeru sledi jasna noč in prečudovito jutro. Veter se spet dvigne in odločimo se ostati še en dan. Sam se lotim kartografije, rad bi povezal moj super telefon z računalnikom tako, da bi le-ta pošiljal GPS podatke preko wifi ali USB. Trudim se celo dopoldne, brez uspeha. Končno obupam in karte naložim na edini računalnik, ki ga lahko povežem. Sliši se sicer dobro, vendar tej mašinci ne dela tipkovnica in zaslon komaj še miga. Upam, da zdrži vsaj dokler ne zapustimo Fijija. Tile otoki so sila slabo kartirani, bolje rečeno, niso kartirani. Reefov pa kar mrgoli naokoli. Toliko jih nisem srečal še nikjer do sedaj. Plovba je definitivno možna le podnevi ob dobri vidljivosti.

Ostali se animirajo s sprehodi po otoku in popoldanskim snorklarskim izletom, za katerega vedo ob povratku povedati, da je slabši od onega pred dvema dnevi na Mani. Jaz imam izlet k frizerki. 15 dolarjev (6 evrov) mi računa, pa nimam drobiža. Ona tudi ne. In tuhta in tuhta in sploh ne ve kaj narediti. Pa ji predlagam, da ji dam 20 namesto 15, konec koncev 2 evra napitnine se pa le spodobijo. Kar zjasni se ji pogled ob tako pragmatični rešitvi. In takoj popravi račun iz 15 na 20 dolarjev. Tako ne-napitninski so ti ljudje po celem Pacifiku (Havaji ne štejejo, tam so ZDA), da je že malo komično. Punca ni niti pomislila, še manj pa razumela, da sploh nisem imel v mislih popravljanja računa. Lahko bi bilo tudi čisto brez računa...

In ko smo že pri frizerju, mislim da sem bil precej atipična stranka. Večinoma so to majhne punčke, ki jim starši kupijo novo pričesko, sestavljeno iz samih drobnih kitk in pa mladoporočenci. Ja v Hair Design Centru so mi poštrkali obšlesane lase. Danes, ko ni bilo porok. Ob nedeljah župnik nima časa za te zadeve, gre k maši. Jutri bodo pa v glavni vlogi spet nastopali mladoporočenci. Mladoporočenci v svečanih oblekah in - japankah.

Spotoma si ogledam še otok. Po navodilih na tabli blizu Malolo Lailai Airport South Terminal grem preko steze (s sklonjeno glavo, da me ne povozijo avioni) in malo za Malolo Lailai Airport Service Area zavijem na četrto cesto, ki vodi na razgledno točko. Vrh otoka je travnat, savanski, ravnina ob morju pa poraščena s kokosovimi palmami in čudovitimi plažami z belo koralno mivko. Na vzhodni strani je golf igrišče, na zahodni najboljše uspevajo resorti. Musket Cove marina je umetna tvorba s kanali, jezerci in pontoni za privez barke pred hiško. Najem takega bivališča ni poceni, je pa luksuzen. Prvič sem kaj takega videl pred mnogimi leti v Portorosi na Siciliji in od takrat dalje marine tega tipa imenujem kar portorosa. Tudi Port Denerau na Viti Levu je nekaj podobnega. Franci takoj doda modro misel: Mislil bi, da je ta otok najlepši na svetu, če ne bi že bil v Istri.

Večerja je v lokalnem kafiču, kjer nas kelnerca, miss Va, vse pozna kar po imenih. Punca mora biti doma nekje z Indokine in naju s Franciom za šankom takoj opozori, ko se nama ženi bližata od zadaj. Voč-aut-flanci-nada-s-komin ali pa luk-enton-visna-s-der. In ko spijem pive je takoj anadr-bir-enton? V večeru jih tako skupaj naštepa kakšnih 15. In nekaj cocktailov za dami. Za 12 evrov imamo tudi večerjo. Večerjo v kitu. Dobimo vse sestavine, krožnike in pribor, kos surovega mesa, na tričetrt pripravljen krompir v foliji, skledo solate za vsakega in - zakurjen roštilj. Kuhar Franci doda zgodbi pičico na i. Pečeno je odlično, samo meso je pa ... no, ja ... fijijske kakovosti.

ob soncu je morje neverjetne barve

za namakanje je dovolj prostora, kopalcev še zdaleč ni toliko kot na jadrano

pogled z mini hribčka na resorte in marino

...tudi štirikrako zvezdo sem videla ...

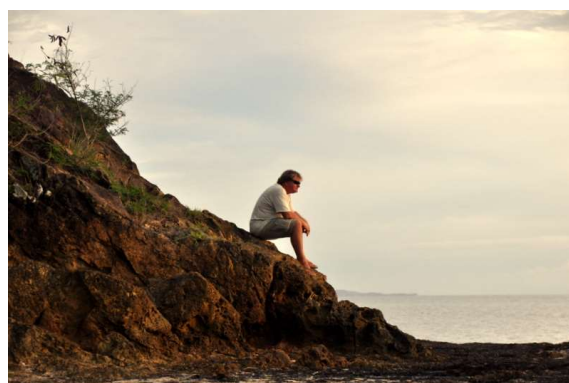
...ena full čudna riba se mi je skrivala pred fotičem

korale tukaj niso bile tako živahne

pod menoj plavali lignji

...sanjač kateremu se večino sanj uresniči....

mali deklici, ki sta bili na poroki

marina ima veliko roštiljev na trdo gorivo kjer si zvečer lahko spečemo meso z zelenjavo ... odlično !

BBQ z veliko zelenjave in pijače...

...spet kičast sončni zahod ...

28. oktober 2013, ponedeljek

Malolo Lilai - Tokoriki

Da bi se izognili prehranjevanju z žvarovno, se danes organiziramo. Ob rani uri se odpravi Franci po ribo. Na morje, ne v ribarnico, da ne bi bilo pomote. In to z ladjo s primernim imenom, Anthony Star. Prepričani, da je to rutinska zadeva se ostali sploh ne obremenjujemo in mirno počnemo vsak svoje opravilo. Pa se ob povratku izkaže, da ni bilo tako preprosto. Cela flota, ladjevje tako rekoč, izpluje na ocean. Ribičev, znalcev iz vseh celin, se kar tre na krovih. Naš adut na začetku sploh ni opazen, kaj šele favoriziran. Niti piva nima s seboj, kar je baje nujno potreben rekvizit za ulov. Baje. No, izkaže se drugače. Na povratku je situacija popolnoma spremenjena. Fanfare trobijo, konfeti letijo. Franci, SLO, je - Fisherman of the Day! V rokah ponosno drži tri in pol kilograme težko in 80 centimetrov dolgo špansko makarelo. Avstralci, Američani, Novozelandci in kaj ti jaz vem kateri še modrijani, se vrnejo le s praznimi pivskimi piksnami. Ena sama riba se je pustila ujeti, razumljivo, da jo je ujel Franci in še bolj razumljivo, da so ostali ostali z dolgimi nosovi. Ali bi sploh lahko bilo drugače?

Na hitro je potrebno plen filirati, nakupiti še nekaj malenkosti in vse skupaj plačati. Skoraj tri popoldan je že, ko končno izplujemo. Vendar, kam naj gremo? Popolna bonaca je in poje motor. Spotoma se odločimo za destinacijo, otoček Tokoriki, petnajst milj proč. Spretno se izogibamo uncharted shoals ter panično v naravi iščemo charted islands. Navionicsova karta za to področje je res katastrofalna. Brez Google Earth in GPS na telefonu bi bilo precej težko pluti. Tako pa v področju, kjer je 3G signal ni nobenih težav. Navigamo s telefonom. Bo pa vse skupaj precej bolj triki malo višje, ko ne bo več vlekel Vodafone in bomo imeli na voljo le tista navigacijska sredstva, ki so jih imeli davni pomorci. Oči in ušesa, torej. Edina razlika je, da nas dan danes domačini ne pričakujejo več s podkurjenimi kotli.

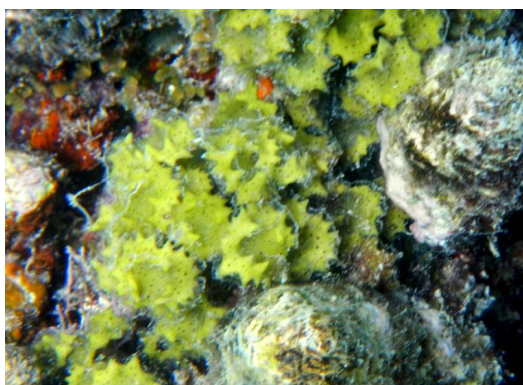
Sidramo se v zoparno dno, nekaj mivke in nekaj koralnih glav. Bojim se, da bo jutri ob odsidranju še veselo. Franci na kopanje, domorodci s čolnom na obisk in fehtanje vode in bencina. Vodo dobijo, bencin pa drugič. Mi pa nad ribo! Najprej je na vrsti surova riba, chevice po latino-Vesninem receptu. Potem pride glavna jed. Riba, kako drugače. Na roštilju spečena in z vanilijevo omako prepojena in nekaj flaškami avstralca in čilenca zalita je odlična. Del jo ostane nepojedene in jutri bo predelana v pašteto. Spet bomo eno ribo jedli nekaj dni. Ampak. Franci že tuhta, kako bi spet kakšno ujel...

Francl odhaja na ribolov

Francl prišel z ribolova - edini, ki je kaj ujel! mljask!

...pa še ena izpod vode ...

...malo poziranja

...ja ok, tudi petokrake zvezde so tukaj...

...poševnooki so tukaj redkost ..

naokoli po otoku

pogled z najvišjega vrha otočka Malolo LaiLai

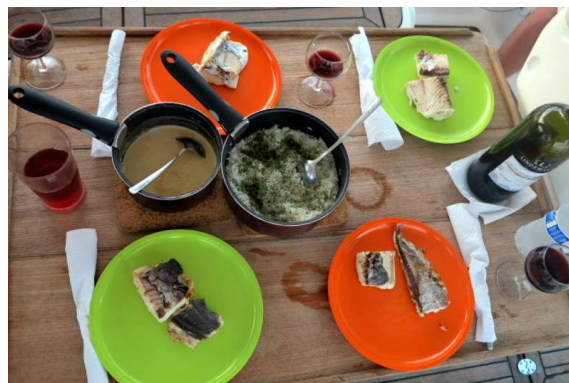
spet mini otoček iz samega peska

Fiji ima nešteto majhnih otočkov in nešteto sidrišč, tako neobičajno za Pacifik

žal ni bilo pravega vetra za jadranje

ribja večerja: veliko ribe pečene na žaru, riž, vanilijeva omaka

29. oktober 2013, torek

Tokoriki - Waya

Ova noč nije bila naš dan. Veter se pojavi in obrne tako, da smo celo noč na valu. Neugodno. Poleg vsega zapnemo za korale in kavelj z vrvjo, ki blaži sunke se večkrat sname s prekratke verige. Vendar, glavna zabava šele pride. Ko se želimo odsidrat. Tako dobro smo sidrani, da sidro nikakor ne želi v sidrnik. V valu se kar nekaj časa trudimo levo in desno, naprej in nazaj, dokler ne razmontiramo dingija, osvobodimo platformo in Franci skoči v vodo. Precizna navodila iz opazovalnice pod vodo so končno obrodila sadove. To so bile do sedaj moje največje težave pri dvigovanju sidra.

Nadaljevanje plovbe je bolj prijetno. 4-5 Bf krmnega vetra nas vodi proti severu. Zapuščamo otočje Mamanuca in se bližamo otočju Yasawa. Lovimo. Ujamemo. Filiramo. Fisherman of the Day se spet izkaže. Rutinirano nabavi proteine za večerjo. Tokrat je na trnku končala porcijska tuna. Štiri in pol kilograme mesa bo ravno prav za štiri lakotnike, posedene nocoj ob tabornem ognju. Taborni ogenj na Mali je, ve se, roštilj. Nismo še na polovici predvidene nekaj urne plovbe, vendar je po kapitanovem ukazu na Mali do porabe zalog ribolov začasno ustavljen. Lovopust. To je nujno potrebna omejitev, saj ne moremo niti približno toliko pojesti, kot lahko ujamemo.

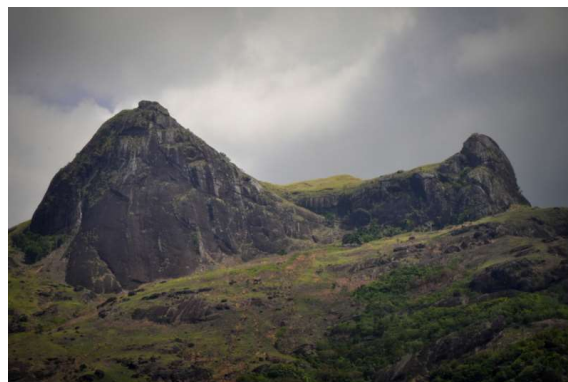
Sidramo, tokrat v mivko, Franci preveri nekaj deset metrov oddaljen čudovit reef in že oddingiramo na obalo. Poglarvarju vasi nesemo darilo. Yaqona ali kava, ki smo jo kupili na tržnici v Nadiju, je primerno pakirana v polkilogramskih zavitkih. Sevusevu je hiter in brez pitja kave. V minutki imamo dovoljenje, da se sprehajamo po vasi. V spremstvu, seveda. Malo poklepetamo z lokalci, oskrbimo se z vrečo svežih mangov, papaje in limet. Vesna sicer prvenstveno prosi za limete, da bo naredila chevice, jaz jih pa že vidim v kozarcu gin tonica. In kasneje svojo grožnjo tudi uresničim. Večkrat.

Znamenitost v vasi je cerkev. Metodistična, skromna, z veliko uro nad vhodom. Vsaka vas v Pacifiku ima cerkev ali dve in vse so skromne. Precej drugače, kot smo navajeni iz domačih logov. In, jasna stvar, tudi tukaj je cerkev vsa infrastruktura, ki jo vas premore. Bife je na drugem koncu otoka, povedo, do njega se pride po stopnicah ob obali na koncu vasi. Na drugi strani teh stopnic in poti v nadaljevanju je resort. Ah, ja. V trenutku mi je jasno, zakaj je bil sevusevu tako rutinski. Vsak dan ga izvajajo za turiste in verjamem, da se jim tega niti približno ne ljubi več početi z dušo. Nada je malček šokirana tudi nad dejstvom, da ribiči mirno ležijo pred hišami in ob obali in ko se primigamo mimo, nas fehtajo za - ribo. Ampak, saj je logično. Zakaj bi lovili za hrano, če turisti lovijo za zabavo. In potem ne vedo kaj bi z viški rib. Še veseli so, da jih kdo hoče jesti. Temu bi lahko rekli simbioza.

Večer je klasičen, že prav dolgočasen, lahko še dodam. Frišna riba na žaru, riž z omako iz zelene papaje in poštena doza rdečega argentinca. Nocoj, računam, bo noč mirna.

...spet riba ajoj ...

odštekani vrhovi otoka Tokoriki

vas v Tokoriki

skala z velikim nosom

...včasih imam kar malo slabo vest,ko otroke podkupujem s sladkarijami

metodistična cerkev v vasi

med basanjem z bonboni so čisto pridni in tiho

že tako majhne otročke naučijo kako morajo pozirati za fotke

domorodka nam je lupila mango-bil je odličen

domorodec splezal na papajo, da nam natrga sadeže

punčka se je prav rada crkljala v mojem naročju

otročki pomagajo poriniti dinghi v vodo

30. oktober 2013, sreda

Waya - Naviti

Jutro je lepo, reef ob barki tudi. Bajе. Ogleda si ga le Franci, ostali smo ali zaposleni z drugimi stvarmi ali pa se nam ne ljubi v vodo. Sredi dopoldneva, po obilnem zajtrku (cevice iz včerajšnjega in pašteta iz predvčerajšnjega ulova) se tudi sam zavalim v morje. In kmalu tudi odvalim nazaj na palubo. Voda je motna in dna nekaj metrov pod sabo ne vidim. V takih pogojih me snorkljanje ne vleče. Zanimivo, kako se je voda skalila v dobri uri. Še bolj zanimivo je bilo, ko sva se malo kasneje s Franciom odpeljala z dingijem v vas. Kalna voda je le nekaj deset metrov od Male, drugod ob poti je kristalno čista. V popolni bonaci se voziva po mirnem morju in čudoviti koralni svet pod sabo opazujeva kar iz zraka.

Sledi kar malo triki plovba proti Navitiju, naslednjem izmed Yasawanskih otokov. Čeprav je razdalja majhna in so otoki lepo vidni, je potrebno precej zbranosti in predvsem stalno opazovanje lomljena valov ali barve morja spredaj, da uspešno cikcakamo in falimo vse koralne grebene in osamljene koralne glave. Karte za ta del sveta praktično ni. Nekaj je sicer narisane, vendar je realnost povsem drugačna. Ko imamo 3G signal, si zelo lepo pomagamo z Google maps. Te karte so sigurno točne in GPS pozicija na njih je prava. Vendar. Na tem oddaljenem koncu Fijija je 3G signal bolj posebnost, kot

pravilo.

Kakorkoli, uspešno se sidramo pred vasico Somosomo, nekaj pojemo in oddingiramo na obalo. Sevusevu je spet brez pitja kave, vsebuje pa zato (uspešen) šoping bižuterije. In kontribjušn k proračunu vasice. Kontribjušn je v obliki desetdolarskih bankovcev. Po osebi. Sidrišče nas tako stane 16 evrov. Plus darilo, kava. Dvakrat dražje, kot v nobel marini, a neprimerno lepše doživetje. Vesna vzame, kot vedno, s seboj vrečko bonbonov. Kako malo je potrebno, da si kupi naklonjenost otrok. Ko se odloči ponuditi bonbonček prvemu, se v trenutku zgradi okoli nje prava gužva. Otroci jemljejo sladkarije zase, za bratce in sestrice ali prijatelje in si to tako prisrčno izmišljujejo, da je v gruči en sam smeh. No, če sem pošten, tudi kakšna gospa prileti naokoli in iskreno pove, da ima ona tudi otroke in celo vnuke. Torej, bonbončke še njej. Logično. Sprehod po vasici je danes kratek, noč se bliža in zanimacija naših gospa s fotosešnom otrok porabi še tisto malo časa pred mrakom. Ampak, jutri je spet nov dan. In jutri gremo spet v vas. Po sadje.

Tale nakup sadja po vaseh mi je všeč. Tukaj sadje sicer ni zastoj, kot je bilo pri Polinezijcih, je pa zato v vsakem pogledu prijetna osvežitev ladijskih zalog. In nekatere vrste sadja so skoraj nepogrešljive. Le kako bi zgledal gin tonic brez limete, na primer? Še meto moramo kje dobiti, tudi mojito bi se včasih prilegel.

Večerja je ob roštilju in spet je na vrsti catch of the day. Tokrat je to govedina iz hladilnika. In argentinec za spremljavo, seveda.

zaliv v Waya by jutro

otočki nametani vsepovsod in kičasti oblaki

potka skozi vas Somosomo

šef v tej vasi je ženska!

..kot običajno hitro namečejo nekaj bižuterije

lepo urejena kuhinja v hiški šefice vasi

gospa drgne kokosovo sredico katero potem da jesti mački! no comment!

še meni, še meni

dekle pri čiščenju rib za večerjo

neobičajna riba, a očitno užitna, če jo je čistila za večerjo

pobček je lušno igral na bambus

žehta everywhere ... :)

31. oktober 2013, četrtek

Naviti - Nanuya Lailai

Noč je bila mirna. Miren je tudi zajtrk in potem odhod emisarske trojke v vas. Jaz tokrat ostanem na barki in si ogledam kako bi popravil kolesček na chart plotterju. In usposobil delno delujoči fish finder, ki ga uporabljam za merjenje globine. Iz dneva v dan bolj crkuje. In to ravno tukaj, ko podatek o globini potrebujemo za dnevno sidranje in plovbo preko potopljenih reefov. Najeda mi živce, ker ga ne znam popraviti. Vse, kar piše na netu sem že naredil, pa ni nič bolje. Verjetno ga v Novi Zelandiji kar zamenjam.

Uradno je moto ekspedicije nabava sadja in zelenjave, neuradno pa še malo srečanja z domačini, predvsem otroci. Majhnimi otroci. Večji, tisti, ki hodijo v šolo, so bili odpeljani z dvema čolnoma v hram učenosti v sosednjo vas. Trideset otrok v sedem ali osem metrskem čolnu. Brez rešilnih jopičev in brez možnosti staršev za nerganje čez učitelje. Kako enostavno. Tako, kot je bilo tudi pri nas še v mojih časih. Lepo. Če bi bil primerljiv prizor iz Slovenije, bi bilo evidentno nasilje nad otroki. Nosili bi čelade, nakolenčnike in komolčnike. In čoln bi bil opremljen z air bagi. Za vsak slučaj, če mimo pripluje prekooceanska kruzerka z neodgovornim kapitanom in zavije s poti. Nikoli se ne ve, saj vendar vsi vemo za Concordio. Je bilo na televiziji.

Banane imamo, papajo, limone in limete pa kasavo, tudi. Počakamo, da severno od nas mine nevihta in izplujemo. Nismo pojedli še vse ribe zadnjih ulovov in iz zamrzovalnika vzamemo lepo dišeče svinjsko meso za večerjo. Spet bomo jedli kot se spodobi. Vendar. Franci vrže vabo v vodo kljub temu, da imamo še nekaj paštete iz španske makarele. Prekrši pravilo in takoj je za to svojo predrznost tudi kaznovan. V trenutku so moje sanje potopljene. Za večerjo sem se že videl z velikim svinjskim zrezkom na krožniku, sedaj pa... Niti deset minut torej ne mine, ko ribič ujame giant trevallyja, odlično belo ribo. 80 cm in 8 kg premore. Večja svoje vrste. In po vseh pravilih tudi cigutero. Je ali ni strupena? Internet čitaj, ribara pitaj. Ribič, ki ga pobaramo kar spotoma med plovbo, pravi, da je dobra. Internet se s tem strinja, če jo bomo jedli v normalnih količinah, ne smemo pa jesti iker, jeter in glave. Ne bomo jih. No, večinoma te ribe niti niso strupene in so preventivne mere res le preventivne. Problem pri ciguteri je, da ni pravila kdaj je riba strupena. Edino pravilo so izkušnje ribičev. Tega se analitično niti ne da ugotoviti, toksin je brez ukusa, vonja in barve ter ni termično razgradljiv.

Kakorkoli, sidramo se v Modri laguni. Blue Lagoon. In spet zaman iščem Brooke Shields na obali. Še ena Modra laguna, kjer so posneli ta znani film. Koliko sva jih že obplula na najini poti? Pet? Šest? Ne vem več. Najbližja Deželici je bila že kar na Malti. Blagovna znamka, skoraj tako dobra kot Bounty. Sidrišče je lepo in mirno, na obali je backpackerski hotel, malo dalje pa ekskluzivni resort, kjer jotiji nismo dobrodošli. Razumljivo, če stane soba blizu dva tisoč (ameriških) dolarjev na noč.

Večer je kičast, večerja še toliko bolj. Giant trevally se izkaže za odlično ribo na roštilju. Najboljša riba, kar smo jih ujeli do sedaj. Vesna doda še odlično kuhano kasavo in omako iz zelene papaje. Moja malenkost pa argentince, ki zablesti v vsej svoji veličini takoj, ko ga pogledamo. Pakunga je 5 litrska.

jutranje pakiranje na šiht in šolo

mož na Navitiju dela streho iz palminih listov za resort

kupili košaro s kasavo in kokosom ter banane, papajo, limete...

25 letna domorodka živi v šefovski hiši-je žena vnuka od šefinje

otroci s preprostimi doma narejenimi igračami se prav lušno zabavajo

...tukaj ne potrebujejo plastičnih posodic za potičke delati :)

..še nikoli prej nismo ujeli ribe te vrste

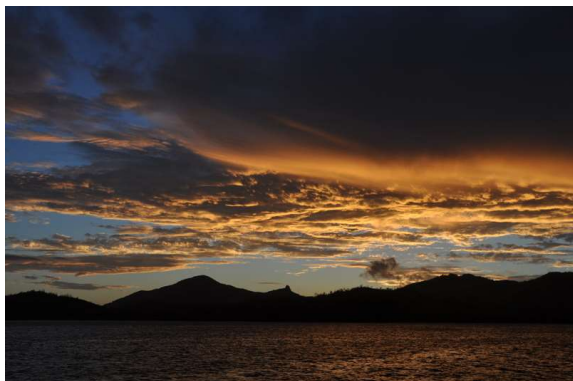
po filiranju roma okostje v morje

naša ribja glava, ki je romala v morje-wikipedia ni priporočala, da jo pojemo

...otok Nanuya LaiLai za katerega piše, da je v zasebni lasti z xxxl luksuznim resortom-30 let nazaj so tukaj snemali Blue Lagoon z Brooke Shields

...kičast sončni zahod ...

ribji ražnjiči kombinirani s sadjem (mango, ananas) in zelenjavo ter ribji fileji na žaru, kasava z maslom, papaja v kokosovi omaki in kurkumo ... odlično ... mljask ...